

การดำเนิน

ชีวิตคริสเตียน

การดำเนิน
ชีวิตคริสเตียน

โดย
ด็อกเตอร์ กริฟฟิท์ โทมัส

แปลและเรียบเรียง

จาก

The Christian Life

And

How to Live It

By

W.H. Griffith Thomas, D.D

By permission of Moody Press

Chicago, Illinois, 60610

สารบัญ

บทที่หนึ่ง ชีวิตคริสเตียนหมายถึงอะไร	4
บทที่สอง เราเชื่ออะไร	10
บทที่สาม คริสเตียนคือใคร	15
บทที่สี่ “เราอยู่ที่นี้”	18
บทที่ห้า ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้	27
บทที่หก การดำเนินกับพระเจ้า	35
บทที่เจ็ด ความบริบูรณ์ของพระเจ้า	40
บทที่แปด ความสุขที่แท้จริง	46
บทที่เก้า ความยินดีและการสรรเสริญ	51

บทที่หนึ่ง ชีวิตคริสเตียนหมายถึงอะไร

“เราอนุญาตให้เจ้า ให้การแก่ข้อหาเองเถิด...เหตุฉะนั้นขอท่านจงได้โปรดทนฟังข้าพเจ้า”

(กิจการ 26:1, 3)

ชีวิตคริสเตียนหมายถึงอะไร และจะต้องประพฤติตนอย่างไร นี่เป็นปัญหาซึ่งคนทั่วไปมักจะสงสัย การมีชีวิตคริสเตียน หรือการดำเนินชีวิตคริสเตียนนั้น มิใช่เป็นการกระทำที่ฝืนใจ หรือกระทำด้วยความไม่เต็มใจ หากแต่เป็นการสำแดงออกถึงนิสัยใจคอ ความประพฤติ และลักษณะพิเศษอันเป็นธาตุแท้ของคริสเตียน หากว่าผู้หนึ่งผู้ใดยอมรับสารภาพความผิดบาป และกลับใจหันมาเป็นคริสเตียนอย่างแท้จริง เขาจะได้รับอะไรบ้าง

ในการตอบคำถามนี้ก็คือ หยิบยกเอาชีวิต คนใดคนหนึ่งในบรรดาคริสเตียนที่ดีที่สุด เป็นต้นว่า อาจารย์เปาโลขึ้นมาเป็นตัวอย่าง อธิบายให้เขาเข้าใจ เราอาจตอบคำถามนี้ได้หลายวิธี แต่ขอให้เราพิจารณาคุณค่าที่อันองอาจและสัจย์ชื่อของอาจารย์เปาโล ขณะถูกนำตัวมาพิพากษาต่อหน้ากษัตริย์อะกริพพา และเฟสโต ผู้ว่าราชการเมือง ตามที่บันทึกไว้ในพระธรรมกิจการบทที่ 26 เรื่องราวตอนนี้ได้สำแดงให้เห็นถึงความดีเด่นของอาจารย์เปาโลอย่างน่าชมเชยที่สุด ท่านเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดคนหนึ่งที่ท่านได้เป็นพยานถึงประสบการณ์ของท่านเกี่ยวกับพระเจ้าให้แก่กษัตริย์อะกริพพา และเฟสโตอย่างกล้าหาญ มิใช่ด้วยการฝืนใจ

หากเราศึกษาคำสั่งสอนของท่านอย่างจริงจัง เราก็จะเห็นได้ว่า ท่านเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติดีเด่นอย่างแท้จริง อาจารย์เปาโลได้เป็นพยานถึงพระกิตติคุณอันนิรันดร์ของพระเจ้า ให้แก่กษัตริย์อะกริพพา และพระนางเบระนิเคพระชายา ที่ศาลเมืองซีซารยา ท่านมิได้หวาดหวั่นต่อสิ่งใดแม้ว่ากษัตริย์อะกริพพาจะได้เปิดช่องทางให้ท่านเอาตัวรอด แต่ท่านก็มิได้เห็นแก่ตัว หรือหาทางป้องกันตัวเองเลย หากแต่ยอมเสี่ยงอันตรายเพื่อป้องกันพระเกียรติขององค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน ภาพที่อาจารย์เปาโลถูกนำไปเบิกความที่ศาล และเป็นพยานถึงเรื่องพระเจ้าอย่างอาหฤตเช่นนี้ เป็นตัวอย่างอันสูงส่งของคริสเตียนทุกคน ขามเมื่อต้องถูกพิจารณาความต่อหน้าศาลของชาวโลก

1. คริสเตียนมีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบ

กษัตริย์อะกริพพาตรัสแก่อาจารย์เปาโลว่า “เราอนุญาตให้เจ้า ให้การแก่ข้อหาเองเถิด” (กิจการ 26:1) ถ้าหากว่าชาวโลกจะอนุญาตให้คริสเตียนพูดได้อย่างเสรีภาพเช่นนี้บ้าง เขาก็คงจะประกาศให้ชาวโลกรู้ถึงหลักสำคัญสามประการของพระกิตติคุณดังต่อไปนี้

ก. เรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ เรื่องนี้เป็นรากฐานสำคัญของการประกาศข่าวประเสริฐ เรื่อง “พระเยซูคริสต์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์” อาจารย์เปาโลพูดต่อกษัตริย์อะกริปพาว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงพากันถือว่า การซึ่งพระเจ้าจะทรงบันดาลให้คนทั้งหลายเป็นขึ้นมาจากตาย เป็นการเชื่อไม่ได้” (กิจการ 26:8) บรรดาอัครสาวกได้ยึดมั่นในความเชื่อนี้ และสั่งสอนให้แก่ประชาชนทั่วทุกแห่ง และข่าวประเสริฐเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์นี้แหละ ที่เป็นเหตุให้พวกเขาต้องถูกขัดขวางและถูกรังควานต่าง ๆ นานา โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากพวกผู้นำของชนชาติยิว ซึ่งมีความโกรธแค้นมาก หากจะถามว่า เหตุใดจึงมีศัตรูคอยตามล่าตามล้างมากมายเช่นนี้ ก็ใคร่ที่จะอธิบายให้ทราบ เพราะเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์นี้เล็งถึงพระตรีเอกานุภาพของพระเยซูคริสต์นั่นเอง บรรดาศัตรูผู้คัดค้านต่างก็รู้แน้อยู่แก่ใจว่า หากพวกเขายอมรับการฟื้นคืนพระชนม์นี้ ก็เท่ากับว่าพวกเขายอมรับว่าพระเยซูคริสต์คือ พระเจ้านั่นเอง เพราะว่าการฟื้นคืนพระชนม์นั้นสำคัญว่าพระเจ้าได้ทรงสถาปนาพระคริสต์ไว้แล้วอย่างแน่นอน

นอกจากนั้นอัครสาวกยังได้ประกาศถึงตรีเอกานุภาพของพระองค์อย่างเปิดเผยอีกด้วยว่า พระองค์คือพระเจ้า เป็นพระเจ้าซึ่งมนุษย์ทั่วโลกต้องการ พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าผู้ซึ่งอยู่ห่างไกลจากมนุษย์ มิใช่ผู้สร้างโลกแล้วกลับทอดทิ้งโลกไป หากแต่เป็นพระเจ้าซึ่งอยู่ใกล้ชิดกับมนุษย์ และเป็นผู้อำนวยประโยชน์ให้แก่ชีวิตประจำวันของมนุษย์ทุกคน พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของชีวิตและอำนาจ ซึ่งได้สำแดงให้เห็น โดยการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์

ข. เรื่องแผ่นดินของพระเจ้า จากถ้อยคำของอาจารย์เปาโลซึ่งทูลถามพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เป็นผู้ใด” (ข้อ 15) นั้นแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่า อาจารย์เปาโลยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าและเจ้านายของท่าน ซึ่งย่อมหาความหมายว่าเราอยู่ใต้บังคับของพระองค์และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ผู้สูงสุด และเราเป็นผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของพระองค์ ฉะนั้นตลอดพระธรรมกิจการเราจึงพบแต่การเน้นถึงความสำคัญเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า แผ่นดินนี้ยังยืนอยู่ตลอดไปทั้งปัจจุบันและอนาคต การสนทนาปราศรัยระหว่างพระเยซูคริสต์เจ้ากับอัครสาวกก่อนที่พระองค์จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ก็เกี่ยวกับเรื่องนี้โดยตรง

ฟิลิปซึ่งเป็นมัคนายกคนแรกได้ประกาศพระกิตติคุณเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าในเมืองสะมาเรีย ส่วนอาจารย์เปาโลประกาศในเมืองเอเฟซัส และถ้อยคำสุดท้ายของพระธรรมกิจการซึ่งอาจารย์เปาโลได้เทศนาสั่งสอนประชาชนในกรุงโรมก็คือ “ประกาศแผ่นดินของพระเจ้า” บรรดาอัครสาวกมิได้หวาดหวั่นในการแสดงความเชื่อของพวกเขาเลย พวกเขาเชื่อมั่นอย่างเสมอต้นเสมอปลายว่า “ถ้าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า ข้าพเจ้าก็จะต้องอยู่ใต้บังคับบัญชาของพระองค์” บรรดาอัครสาวกต่างก็ตระหนักถึงความจริงอันนี้ พวกเขาจึงได้ประกาศสั่งสอนให้ประชาชนรู้ถึงพระคริสต์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงรับรองว่า มนุษยชาติทั้งปวงเป็นของพระองค์ พระองค์ทรงมีสิทธิที่จะครอบครองชีวิตของพวกเขา และ

พระองค์ไม่เพียงแต่จะประทานสิทธิพิเศษให้แก่พวกเขาเท่านั้น หากยังทรงเรียกร้องให้พวกเขา
ปรนนิบัติรับใช้พระองค์ ให้เหมาะสมกับความเป็นชาวสวรรค์อีกด้วย พระกิตติคุณเรื่องแผ่นดินของ
พระเจ้าเป็นเรื่องที่สองที่คริสเตียนต้องชี้แจง

ค. เรื่องการอภัยโทษบาป ตามพระธรรมกิจการ 26:18 ซึ่งว่า *“เพื่อเขาจะได้รับยกโทษแห่ง
ความผิดของเขา”* จะเห็นได้ว่าพระกิตติคุณเรื่องการอภัยโทษบาปนี้เป็นเรื่องที่สำคัญเรื่องหนึ่งในการ
เทศนาสั่งสอนของอัครสาวกที่เดียว มนุษย์ล้วนแต่เป็นกบฏต่อพระเจ้า ซึ่งเป็นผลมาจากความผิดบาป
และการที่มนุษย์เป็นกบฏต่อพระเจ้านี้แหละทำให้พวกเขาไม่สามารถเป็นพลเมืองในแผ่นดินของ
พระองค์ได้ จนกว่าพระเจ้าจะทรงยกโทษความผิดบาปของเขา จนกว่าเขาจะมอบชีวิตจิตใจทุกอย่างแก่
พระองค์และเลิกกบฏต่อพระเจ้าไม่มีหนทางใด ๆ ที่จะเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้าได้เลย เหตุฉะนั้น
อาจารย์เปาโลจึงได้ประกาศสั่งสอนประชาชนทั่วทุกหนทุกแห่งถึงเรื่องการอภัยโทษบาปนี้ ใจความ
สำคัญของคำสั่งสอนเรื่องนี้ก็คือ *“โดยพระองค์นั้นแหละ การยกความผิดจึงได้ประกาศแก่ท่าน
ทั้งหลาย”* (กิจการ 13:38) *“จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอด”* (กิจการ 16:31) อาจารย์
เปาโลได้เทศนาสั่งสอนถึงการอภัยโทษบาปอย่างครบถ้วนแน่นอน ซึ่งจะรับได้ทันทีและตลอดไป

2. คริสเตียนทดสอบความเชื่อด้วยตนเอง

“เราอนุญาตให้เจ้า ให้การแก้อ้อหาเองเถิด” (กิจการ 26:1) นี่คือการปรารถนาอย่างแท้จริงของ
พระกิตติคุณมีเหตุสามประการคือ

ก. มนุษย์มักจะเชื่อตามคำเล่าลือ ซึ่งคำเล่าลือเหล่านั้น โดยมากมักผิดพลาด ในพระธรรมกิจการ
นี้เราจะพบตัวอย่างเกี่ยวกับอันตรายของการหลงเชื่อคำเล่าลือมากมายหลายเรื่อง คนส่วนมากไม่ค่อยรู้
เรื่องเกี่ยวกับคริสตจักร จึงมักเข้าใจผิดพลาด เช่นบางคนเข้าใจว่าคริสตจักรเป็นนิกายหนึ่งของศาสนา
เป็นต้น แม้ในปัจจุบันนี้ก็ยังมิใช่มีผู้ที่หลงเข้าใจผิดเช่นนี้อยู่น้อย เป็นที่น่าเศร้าใจอย่างยิ่ง ที่คนเป็นอันมาก
นับถือศาสนาโดยการชักนำของผู้อื่น มิใช่การพิจารณาด้วยตนเองจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ มีหลายครั้ง
ที่มนุษย์ตำหนิตัดเยียนพระคริสตธรรมคัมภีร์โดยที่ตนเองไม่ได้อ่านมาก่อนเลย และบ่อยครั้งที่พวกเขา
วิพากษ์วิจารณ์ข้อพระธรรมที่อาจารย์เปาโลบันทึกไว้ ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ทำการศึกษาค้นคว้ามาก่อน แม้แต่ผู้
ที่ได้รับการศึกษาสูง มีฐานะ ตำแหน่งหน้าที่การงานดี การได้พยายามค้นหาข้อผิดพลาดในพระคริสต
ธรรมคัมภีร์ มีอยู่อย่างกว้างขวาง การที่มนุษย์ผิดพลาดเช่นนี้ ก็เพราะเขาไม่มีความรู้ในพระคริสตธรรม
คัมภีร์อย่างแท้จริงนั่นเอง

ข. การเป็นพยานของคริสเตียน ช่วยได้เพียงส่วนเดียวเท่านั้น อาจารย์เปาโลได้กล่าวคำพยาน
ไว้ดังนี้ และก็เป็นความจริงโดยปราศจากข้อสงสัยใด ๆ ว่าการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของท่านนั้นได้ทำให้
ผู้ที่ได้ยิน ได้ฟังท่านรู้สึกประหลาดใจไม่น้อย แต่ประสบการณ์ของอาจารย์เปาโลก็ไม่อาจเปลี่ยนจิตใจ

ของพวกเขา จนกว่าพวกเขาจะมีประสบการณ์เช่นนี้ด้วยตนเอง การเป็นพยานของคริสเตียนนั้นช่วยได้บ้าง แต่ก็หาใช้วิธีที่ทำให้ผู้อื่นเข้าใจถึงศาสนาคริสต์ได้อย่างถ่องแท้ไม่ ในฐานะที่คริสเตียนทั้งหลายก็ยังเป็นคนบาปอยู่ ความผิดบาปอันสืบเนื่องมาแต่อาดัม ยังคงมีอยู่ในตัวเขา ดังนั้นเขาจึงอาจพลาดพลั้งและกระทำความผิดบาป ข้าพเจ้ารู้สึกสงสารบุคคลที่พยายามทำความเข้าใจในศาสนาคริสต์ โดยเพียงแต่สังเกตเอาจากความประพฤติของคริสเตียนเป็นเกณฑ์เท่านั้น โดยที่ไม่ได้มองดูพระเจ้าเลย แน่ละ คริสเตียนทุกคนควรจะสำแดงชีวิตคริสเตียนออกมาให้ผู้อื่นได้รู้ได้เห็น ดีกว่าที่เราจะกระทำกันอยู่ทุกวันนี้ ขอให้พระเจ้าได้โปรดยกโทษบาปให้เรา ในการที่เรามักจะผิดพลาด กลายเป็นหินสะดุดไปแทนที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้อื่นรู้จักพระองค์มากขึ้น

ค. ประสบการณ์ในชีวิตของแต่ละบุคคลเป็นสิ่งที่มั่นใจได้เสมอ นี่คือเป้าหมายในการประกาศพระกิตติคุณของอาจารย์เปาโล ด้วยจุดประสงค์ที่จะให้มนุษย์ได้มีประสบการณ์ด้วยตนเองนี้แหละ ท่านจึงได้เป็นพยานด้วยตนเอง อาจารย์เปาโลต้องการที่จะให้กษัตริย์อะกริปปาได้ทดสอบศาสนาคริสต์ด้วยพระองค์เอง มิใช่เพียงแต่รับฟังเรื่องราวของพระคริสต์จากการเป็นพยานของท่านเท่านั้น แต่จะต้องรับเอาพระคริสต์ด้วยพระองค์เอง อาจารย์เปาโลเชื่อแน่ว่ากษัตริย์อะกริปปาจะต้องได้พบพระคริสต์ และเข้าใจในพระองค์ เช่นเดียวกับที่ท่านได้ประสบมาแล้ว

หลักสำคัญอันเป็นพื้นฐานที่ใหญ่ยิ่งที่สุดในการนับถือศาสนาคริสต์ของพวกเราก็คือ จะต้องรับเชื่อจากพระคริสต์โดยตรง มิใช่โดยการสอบถามผู้หนึ่งผู้ใด หรือศึกษาจากตำราเล่มหนึ่งเล่มใด แต่จะต้องศึกษาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์โดยตรง และแสวงหาพระคริสต์สำหรับตัวเราเอง เมื่อฟิลิปเล่าให้เนรันเอลฟังว่า พระเยซูชาวเมืองนาซาเร็ธคือพระคริสต์ แต่เนรันเอลไม่เชื่อ กลับย้อนถามว่า “สิ่งดีอันใดมาจากเมืองนาซาเร็ธหรือ?” ฟิลิปมิได้โต้แย้งหรืออธิบายข้อความอันใดให้ยืดเยื้อเลย ท่านตอบเนรันเอลสั้น ๆ ว่า “มาเถิด” (ยอห์น 1:45,46) นี่คือวิธีทดสอบที่ปลอดภัยและดีที่สุด เป็นวิธีทดสอบประสบการณ์ส่วนบุคคลของมนุษย์โดยแท้ จงอ่านพระวาจาของพระองค์สำหรับตัวท่านเอง แล้วพิจารณาให้ดีด้วยว่า พระองค์คือผู้ใด พระองค์ทรงเรียกร้องให้เราทำอะไร แล้วจงปฏิบัติตามคำขอร้องของพระองค์ มอบชีวิตจิตใจให้แก่พระองค์ แล้วไม่นานนักท่านก็จะเป็นเหมือนดังชาวสะมาเรียซึ่งยอมรับอย่างชื่นบานว่า “ตั้งแต่บัดนี้ไปเราไม่เชื่อ เพราะคำของเจ้า เพราะว่าเราได้ยินเอง และรู้ว่าท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอดเป็นแน่” (ยอห์น 4:42)

3. คริสเตียนมีเรื่องสำคัญซึ่งควรรับฟัง

“ขอให้ท่านได้โปรดทนฟังข้าพเจ้า” (กิจการ 26:3) พระกิตติคุณก็เรียกร้องเราเช่นเดียวกันนี้

ก. พระกิตติคุณเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์สามารถอธิบายปัญหาที่ลึกซึ้งของชีวิตได้ทุกประการ สิ่งที่คุณต้องการคือพระเจ้า ถ้าปราศจากพระองค์ทุกอย่างก็จะสับสนยุ่งเหยิง ถ้าปราศจากพระเจ้า ก็จะไม่

มีชีวิตที่แท้จริง ไม่มีความสุขที่แท้จริง และไม่มีความพอใจที่ยั่งยืนถาวรเลย ถ้าปราศจากพระเจ้ามนุษย์ก็จมอยู่ในความมืดมนแห่งความผิดบาป ไม่มีความหวังอะไรเลยแม้ในบั้นปลายของชีวิต แต่โดยการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ทุกสิ่งก็จะเปลี่ยนแปลงไปสิ้น และเปิดเผยให้ทราบว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ทรงเป็นพระผู้นำเป็นผู้ประทานพระพรกำลัง และทุกสิ่งทุกอย่างที่จะทำให้เราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความหวัง ทั้งในปัจจุบันและอนาคต โดยการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์นี่แหละพระเจ้าได้ประทานความสว่างให้แก่มนุษยชาติทั้งปวง เป็นความสว่างเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เป็นความสว่างแห่งความยินดี สันติสุข และอำนาจอันใหญ่ยิ่งของพระองค์

ข. พระกิตติคุณเรื่องแผ่นดินของเจ้ามิได้จำกัด พอที่จะแก้ไขความยุ่งยากทุกอย่างในชีวิตของเรา หากจะถามว่า อะไรเป็นความผิดบาปเบื้องต้นของมนุษย์ ก็ขอให้เราย้อนกลับไปสู่เหตุการณ์ในสวนเอเดน แล้วเราก็จะได้รับคำตอบ มูลเหตุของความผิดบาปของมนุษย์ก็คือ ความปรารถนาที่จะเป็นอิสระ ไม่ต้องการอยู่ใต้บังคับบัญชาของใครนั่นเอง ฉะนั้นมนุษย์จึงได้เป็นกบฏต่อพระเจ้า ทำการปกครองตนเองแทนพระเจ้า ไม่ต้องการให้พระองค์ปกครองตนอีกต่อไป ทั้งไม่ยอมรับรู้และปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ มนุษย์ได้ตั้งระเบียบข้อบังคับหรือกฎหมายของตนเองขึ้น ทำการปกครองตนเองแทนพระเจ้า แต่ในที่สุดก็ไม่เป็นผล มนุษย์ได้พยายามแล้วพยายามอีกที่จะปกครองตัวเอง ซึ่งเราต่างก็รู้ดีกันเป็นอย่างดีแล้วว่า ผลแห่งการคือร้อนของมนุษย์ได้ก่ออะไรให้เกิดขึ้นบ้างในประวัติศาสตร์ของโลก

การปกครองตนเองของมนุษย์ ตามยุคต่าง ๆ ที่ผ่านมานั้นมีด้วยกันหลายแบบ แต่ก็ไม่มีแบบใดที่จะสัมฤทธิ์ผลเลยแม้แต่แบบเดียว ครั้งหนึ่งเราเคยมีการปกครองแบบ เอกาธิปไตยหรือราชาธิปไตย คืออำนาจสิทธิขาดอยู่ที่บุคคลคนเดียว แต่ในไม่ช้าก็จำเป็นต้องเปลี่ยนแบบแผนเสียใหม่ เพราะการปกครองแบบนี้ไม่ยุติธรรม เป็นการข่มเหงทารุณประชากรผู้มากเกินพอ ต่อมาเปลี่ยนเป็นการปกครองโดยพวกชั้นสูง แต่การปกครองแบบนี้ก็ได้ผลไม่ดีเท่าที่ควร ต้องเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ เป็นระบอบสังคมนิยมบ้าง ระบอบคอมมิวนิสต์บ้าง และระบอบประชาธิปไตยบ้าง แต่ไม่ว่ามนุษย์จะเปลี่ยนแปลงการปกครองไปเป็นระบอบใดก็ตาม ก็มีได้ทำให้มนุษย์ได้เป็นอิสระเสรีตามความต้องการเลย ถ้าจะให้เกิดผลดีอย่างแท้จริงแล้ว การปกครองทุก ๆ ระบอบจะต้องได้รับการทรงนำ การช่วยเหลือ และอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้าเท่านั้น

ระบอบการปกครองที่มนุษย์โลกต้องการแท้จริงนั่นคือ การปกครองระบอบราชาธิปไตย โดยองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา โดยการปกครองนี้เท่านั้นที่จะยุติปัญหายุ่งยากต่าง ๆ ทั้งทางส่วนตัว และทางสังคมได้อย่างสิ้นเชิง ฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นความยุ่งยากใด ๆ ที่เกิดจากความผิดบาป ไม่ว่าจะเป็นส่วนตัว หรือสังคมก็ตาม เราก็อาจจะยุติข้อยุ่งยากนั้นได้ในทันที โดยการยอมรับเอาพระเยซูคริสต์ให้

เป็นผู้นำที่สูงสุดในชีวิตจิตใจของเรา พระกิตติคุณแห่งแผ่นดินของพระเจ้าสามารถแก้ไขข้อยุ่งยากในชีวิตของเราได้ทุกอย่าง

ค. พระกิตติคุณแห่งการอภัยโทษตอบสนองสิ่งที่ควรมีในชีวิตของเรา จุดสุดยอดของความ ต้องการของมนุษย์ก็คือการอภัยโทษบาป ความเป็นอิสระจากการรับผิดชอบทั้งปวง เรารู้ว่าเรามี ความผิดบาป มีพันธะที่ต้องผูกมัดอยู่ เป็นคนอ่อนแอ เป็นคนไม่บริสุทธิ์และถูกแยกจากพระเจ้า และไม่มีอะไรควรค่าแก่การแตะต้องเลย มีแต่พระกิตติคุณแห่งการอภัยโทษบาปเท่านั้น ที่จะสนองสิ่งที่ควรมี ในชีวิตของเราได้ เมื่อพระคริสต์ห้ามคลื่นในทะเลว่า “จงสงบเงียบเถิด” หรือสั่งฟ้าว่า “จงออกมา” อำนาจ ของมารก็เสื่อมสูญไป เมื่อพระคริสต์สำแดงพระองค์ การแตกแยกกันของเราก็หายไป การอภัยโทษของ พระองค์เป็นการตอบสนองความต้องการของชีวิตให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นตามที่อธิบายมาทั้งหมดนี้คือเหตุผล ที่ว่า เหตุใดเรื่องราวของคริสเตียนจึงควรแก่การรับฟัง

พระกิตติคุณนี้มาสู่เรา เช่นเดียวกับที่ได้มาถึงกษัตริย์อะกริพพาแล้ว เพื่อต้องการให้เราได้ทำ การทดสอบด้วยตัวเราเอง พระกิตติคุณนี้ต้องการให้เรา มีความอดทน ซึ่งถ้าเราปฏิบัติตามข้อเรียกร้องนี้ อย่างละเอียด พระเจ้าก็จะตอบสนองความต้องการของเราจนเป็นที่พอใจ

ความรอดจะชำระล้างมลทิน และความสกปรกทั้งหลายที่เรามีอยู่ให้สะอาดบริสุทธิ์ และจะทำให้ ให้ความอ่อนแอของเรากลายเป็นความแข็งแรง ความขรุขระในชีวิตกลายเป็นความราบรื่น ด้วยฤทธิ์ อำนาจของพระเจ้าความสงสัยของเราจะหมดสิ้นไปโดยความจริงแห่งพระกิตติคุณ พายุร้ายในชีวิตจะ สงบลง โดยสันติสุขแห่งพระกิตติคุณความมืดก็จะกลายเป็นความสว่าง และความเศร้าโศกจะกลายเป็น ความเล้าโลมใจ ความเย็นชาจะกลายเป็นความอบอุ่นเพราะความรัก ฉะนั้นพระกิตติคุณจึงได้มาถึงเรา เพื่อที่จะเชิญให้เราทดสอบดู คุณเดียวกับที่ได้เชิญคนในสมัยก่อน ๆ มาแล้วว่า “จงชิมดูจึงจะรู้ว่า พระเจ้าเป็นผู้ประเสริฐ ผู้ใดที่พึ่งอาศัยในพระองค์ก็เป็นสุข” (สดุดี 34:8)

บทที่สอง เราเชื่ออะไร

“แต่ว่าเมื่อพระเจ้าผู้เป็นที่รอดของเรา ทรงพระกรุณาโปรด และประทานความรักแก่มนุษย์ให้ปรากฏแล้ว พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด โดยชำระให้เราใจบังเกิดใหม่ และโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสร้างขึ้นมาใหม่ ไม่ใช่ตามการชอบธรรมซึ่งเราได้กระทำ แต่ตามพระองค์ทรงพระกรุณา พระวิญญาณนั้น พระองค์ได้ทรงประทานแก่เราทั้งหลายอย่างบริบูรณ์ โดยพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา เพื่อว่าเมื่อทรงตั้งเราไว้ในความชอบธรรมแล้ว โดยพระคุณของพระองค์ เราจะได้เป็นผู้รับมรดก ตามความหวังที่จะได้ชีวิตนิรันดร์” (ทิตัส 3:4-7)

บรรณาธิการหนังสือพิมพ์รายวันผู้หนึ่งเคยเขียนคอลัมน์ “ท่านเชื่อหรือไม่” ลงในหนังสือพิมพ์ของเขาปรากฏว่าเขาได้รับจดหมายจากผู้อ่านนับเป็นพัน ๆ ฉบับแสดงความกระตือรือร้นต้องการเชื่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง “เราเชื่อหรือไม่” คำตอบเรื่องนี้ก็คือ “แน่ละ เราต้องเชื่อเพราะทุก ๆ คนต่างก็เชื่อดูด้วยกันทั้งนั้น” เป็นความสัจจริงที่ว่า ไม่มีคนใดในโลกที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้โดยที่ไม่มีความเชื่อในสิ่งใดเลย ความเชื่อเป็นรากฐานที่สำคัญและจำเป็นต่อชีวิตมนุษย์มาก เป็นต้นว่า เด็ก ๆ ย่อมต้องเชื่อฟังบิดามารดา นักเรียนก็ต้องเชื่อฟังครูอาจารย์ การประกอบธุรกิจการค้าก็ต้องมีความเชื่อถือซึ่งกันและกัน จึงจะดำเนินไปได้ ตลอดจนการบริหารงานระหว่างชาติก็เช่นเดียวกัน ต้องอาศัยความเชื่อเป็นรากฐานสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นแห่งหนตำบลใดก็ตาม มนุษย์ต่างก็ต้องมีความเชื่อด้วยกันทั้งสิ้น

คำถามที่แท้จริงนั้นมิใช่ว่า “ท่านเชื่อหรือไม่” แต่ควรเป็น “ท่านเชื่ออะไร” หรือจะให้ดีกว่านั้นก็คือ “ท่านเชื่อผู้ใด” เมื่อเราจำแนกคำถามออกไปเช่นนี้ ก็เกิดความคิดเห็นแตกต่างกันออกไปหลายแง่

ในฐานะที่เราเป็นคริสเตียน เราจะเชื่ออะไร และเชื่อผู้ใด สำหรับปัญหานี้ เราสามารถตอบได้หลายแนว แต่ก่อนที่จะตอบคำถามว่า “เราเชื่ออะไร” นี้ก็ขอให้เราศึกษาดูพระธรรมทิตัส 3:4-7 อันเป็นจดหมายฝากของอาจารย์เปาโลเสียก่อน

สาระสำคัญของพระธรรมทิตัสทั้งสี่ข้อดังกล่าวก็คือ “รอด” หรือ “ความรอด” ซึ่งได้กล่าวไว้ถึงสามครั้งแน่ละ เราซึ่งเป็นคริสเตียนเชื่อในความรอด เพราะว่าความรอดเป็นความจริงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก และเป็นหลักสำคัญของศาสนาคริสต์ กล่าวคือเป็นหนทางอีกทางหนึ่งซึ่งเป็นทางที่ปลอดภัย เป็นความปลอดภัย ฝ่ายวิญญาณจิต ซึ่งยังยืนอยู่เป็นนิรันดร์ ขอให้เราศึกษาถึงสาระสำคัญของการเปิดเผยถึงเรื่องความปลอดภัยอันน่าอัศจรรย์นี้แก่มนุษย์ ด้วยความรอบคอบระมัดระวังเถิด ความรอดนี้แหละคือสิ่งที่คริสเตียนควรเชื่อถือให้แน่

1. พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานความรอด

พระธรรมที่ศักดิ์สิทธิ์กล่าวถึงองค์พระเยซูคริสต์ว่า ทรงเป็น “พระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” จึงสังเกตว่าเพราะพระเจ้าทรงรักเรา จึงได้ประทานความรอดให้แก่เรา อาจารย์เปาโลกล่าวถึงพระเมตตากรุณาของพระเจ้าในข้อห้าว่า หมายถึงความสงสารเวทนา ผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์ยากและมีความจำเป็นต่าง ๆ พระเจ้าทรงทราบถึงความต้องการของเราทุก ๆ คน และด้วยความเวทนาสงสารนี้เอง พระองค์จึงทรงช่วยเหลือเรา แต่พระคุณของพระองค์ ยิ่งมีความหมายลึกซึ้งกว่าความเมตตากรุณามาก เพราะรวมความไปถึงการรักเมตตากรุณาต่อทุก ๆ คน แม้แต่คนที่ชั่วร้าย ซึ่งไม่มีคุณงามความดีอะไร สมควรที่จะรับความรักความเมตตาของพระองค์เลยทีเดียว ภาพนี้แสดงให้เห็นว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานความรอดให้แก่มนุษย์และเป็นรากฐานแห่งความเชื่อของเรา

2. ความจริงแห่งความรอด

ก. ความรอดมีได้ขึ้นอยู่กับคุณงามความดี “ไม่ใช่ตามการชอบธรรมซึ่งเราได้กระทำ” (ข้อ 5) นับตั้งแต่ปฐมกาลเป็นต้นมา ได้แสดงให้เห็นแล้วว่า มนุษย์ต่างปรารถนาที่จะได้รับความรอด และควรปฏิบัติพระเจ้า แต่ทั้ง ๆ ที่เขาต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้า เขากลับไม่ยอมทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า ต้องการเป็นอิสระ ไม่ต้องการอยู่ใต้การบังคับบัญชาของพระเจ้า ความปรารถนาที่จะเป็นอิสระจากพระเจ้านี้แหละ ที่ทำให้มนุษย์ตกอยู่ในความบาป นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา และผลของความดีร้ายของมนุษย์นี้เองที่ทำให้เกิดศาสนาต่าง ๆ ขึ้นมากมายหลายศาสนา มีการถวายเครื่องสักการะบูชา การสร้างแท่นบูชา การชำระตน การทรมานตนเอง และการทำพิธีกรรมอื่น ๆ อีก แต่ไม่มีวิธีการใดได้รับผลสำเร็จเลย เพราะถ้าหากว่าจะมีผู้หนึ่งผู้ใดได้รับความรอด เพราะการทำคุณงามความดีของตนเองบ้าง ก็ต้องหมายความว่า การกระทำของเขาจะต้องดำเนินไปในทำนองคลองธรรมอย่างถูกต้องสมบูรณ์ที่สุด และจะต้องรักษาพระบัญญัติไว้ได้อย่างครบถ้วนที่สุด ทั้งในด้านความคิดเห็น คำพูด และการกระทำ แต่ก็ปรากฏว่าไม่มีผู้ใดที่จะปฏิบัติตามได้เลยแม้แต่คนเดียว ทั้งนี้เพราะความผิดบาปทำให้เราเห็นห่างจากจริยธรรม เหนียวรังมิให้เรากระทำในสิ่งที่ถูกที่ควรในสายพระเนตรของพระเจ้า ฉะนั้นถ้ามนุษย์ประสงค์จะได้รับความรอดอย่างแท้จริง เขาก็จำเป็นต้องอย่างยิ่งที่จะไม่พึ่งพาอาศัยการทำบุญหรือทำคุณงามความดีของตนเองเลย นักปราชญ์ได้จำแนกมนุษย์ชาติออกตามความเชื่อถือในทางศาสนา ได้เป็นประเภทใหญ่ ๆ สองประเภทคือ ประเภทหนึ่งได้แก่พวกที่พยายามแสวงหาความรอด โดยการพึ่งการกระทำคุณงามความดีของตนเองและกล่าวอ้างอย่างมั่นใจว่า “ข้าพเจ้ามีของติดมือมา” ส่วนอีกประเภทหนึ่งนั้น ได้แก่ผู้ที่ปฏิเสธตนเอง ไม่ยอมเชื่อพึ่งคุณงามความดีของตนเอง หรือของมนุษย์ด้วยกันแต่ประการใด หากแต่ถ่อมตัวลงและกล่าวสารภาพผิดด้วยความเสียใจว่า

“ข้าไม่มีอะไรติดมือมา

มีแต่มือเปล่าเข้าเกาะกางเขน”

ข. ความรอดคือพระกรุณาธิคุณของพระเจ้า “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด...ตามพระองค์ทรงพระกรุณา” (ข้อ 5) ความรอดเป็นพระราชกิจของเจ้ามิใช่ของผู้ใด “ความรอดมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า” “พระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” พระนามนี้เหมาะสมกับตำแหน่งของพระองค์ที่สุด และโดยพระกรุณาของพระองค์เท่านั้นที่ทำให้มนุษย์รอด มนุษย์ไม่มีคุณงามความดีอะไรพอที่จะรับความรอดจากพระเจ้าเลย แต่ด้วยพระกรุณาธิคุณของพระองค์ จึงช่วยให้เรามีชีวิตที่สนิทอยู่ในพระคริสต์ และมีความรอดนิรันดร์

ค. ความรอดเป็นของประทานที่ครบถ้วนสมบูรณ์ “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอดโดยชำระให้เราใจบังเกิดใหม่ และโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสร้างขึ้นใหม่” (ข้อ 5) ถ้อยคำเหล่านี้ได้อธิบายให้เราเห็นถึงความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งความรอดของพระเจ้าอย่างชัดเจน ความรอดเริ่มต้นด้วยการบังเกิดใหม่ และเมื่อพระเจ้าได้ทรงชำระเราให้เป็นผู้บริสุทธิ์ โดยการอภัยโทษบาปแล้ว พระองค์ก็ประทานชีวิตใหม่ให้แก่เราทุก ๆ วัน ซึ่งเราสามารถรับเอาชีวิตใหม่นั้นได้โดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในเรา

ง. ความรอดเป็นของประทานอันบริบูรณ์ “พระองค์ได้ทรงประทานแก่เราทั้งหลายอย่างบริบูรณ์โดยพระเยซูคริสต์ ผู้ช่วยให้รอดของเรา” (ข้อ 6) ของประทานของเจ้ามิบริบูรณ์เสมอ ในพระราชฐานของพระบิดาเจ้านั้น “มีอาหารกินอิ่ม และยังมีเหลืออีก” (ดู ลูกา 15:17) พระเจ้าทรงเทความรอดของพระองค์ลงมาสู่เราอย่างเหลือล้นและสามารถตอบสนองความต้องการของมนุษย์ได้ทุก ๆ คน ไม่ว่าจะอยู่แห่งหนตำบลใดในโลก และไม่ว่าจะอยู่ในสภาพเช่นใด พระเจ้าได้ประทานความรอดจากความผิดบาปทั้งหมดให้แก่เรา นอกจากนั้นยังได้ประทานความชอบธรรม ความยุติธรรม ฤทธิ์อำนาจ รัศมีภาพที่บันดลให้เราเกลียดชังความบาป และยังสามารถเตรียมทางให้เราเข้าสนิทกับพระองค์อีกด้วย ในพระธรรมที่ดัดสนทนีสอนถึงพระเจ้าคือพระบิดา พระเยซูคริสต์เจ้าคือพระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเป็นตรีเอกานุภาพ และทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดอันประเสริฐยิ่งของเรา

แต่แม้ว่าพระเจ้าจะทรงโปรดประทาน ความรอดฤทธิ์อำนาจ ดังกล่าวแล้ว ก็ยังไม่เป็นการเพียงพอสำหรับเรา เราจะต้องศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระเจ้า (พระคัมภีร์) อย่างละเอียดถี่ถ้วนและรับเอาความรอดนั้นไว้ในชีวิตของเราเป็นส่วนตัวอีกด้วย

3. ประสบการณ์แห่งความรอด

การรับเอาความรอดนี้จากพระเจ้าได้อย่างไร? ความรอดทำให้เรามีประสบการณ์อะไรบ้าง?

ก. ความรอดทำให้เราได้รับฐานะใหม่ “ทรงตั้งเราไว้ในความชอบธรรมแล้วโดยพระคุณของพระองค์” (ข้อ 7) การตั้งไว้ในความชอบธรรมในที่นี้หมายถึง การที่พระเจ้าทรงโปรดให้มนุษย์ได้

กลับคืนไปสู่ฐานะบริสุทธิ์ซึ่งมนุษย์ได้สูญเสียไปเพราะความผิดบาปของอาดัมและเอวา กล่าวคือ พระองค์ทรงขจัดความผิดบาปทั้งปวงของเรา ทรงจัดการปรับโทษ และการที่เราต้องแยกจากพระเจ้า ซึ่งล้วนแต่มีมูลเหตุมาจากความผิดบาปให้หมดสิ้นไป ความชอบธรรมของพระเจ้าได้ปกคลุมคนบาปเอาไว้ และด้วยพระคุณอันใหญ่หลวงของพระองค์นี่เอง จึงทำให้คนบาปทั้งปวงกลายเป็นคนชอบธรรม จำเพาะพระเนตรของพระเจ้านี้แหละคือฐานะใหม่ของเรา ซึ่งเป็นของประทาน แห่งความชอบธรรม โดยพระคุณของพระองค์ ซึ่งเราสามารถรับได้โดยความเชื่อ

ข. ความรอดให้สิทธิใหม่แก่เรา “เพื่อว่าเมื่อทรงตั้งเราไว้ในความชอบธรรมแล้ว โดยพระคุณของพระองค์ เราจะได้เป็นผู้รับมรดก” (ข้อ 7) “ผู้รับมรดก” หมายถึงผู้ที่จะได้รับสิทธิสืบมรดก ภายหลังจากที่ผู้ครอบครองมรดกในปัจจุบันได้ตายไป แต่คำว่า “ผู้รับมรดก” นี้ ในพระคริสตธรรมใหม่ หมายถึงผู้ที่รับเอาสง่าราศีจากพระเจ้า และการรับมรดกนั้นก็สามารรับได้ในปัจจุบันกาล เพราะว่าพระเยซูได้สิ้นพระชนม์แทนเราแล้ว อาจารย์เปาโลชี้แจงว่าไม่มีสิ่งใดที่จะมีค่าสูงยิ่งไปกว่ามรดกนี้ “เราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราจึงเป็นทายาทคือผู้รับมรดกของพระเจ้า และเป็นทายาทด้วยกันกับพระคริสต์” (โรม 8:17) การที่พระเจ้าทรงโปรดให้เรามีโอกาสได้เป็นทายาทและมีสิทธิ์ที่จะได้รับมรดก แห่งสง่าราศีของพระองค์เช่นนี้ นับว่าเป็นสิทธิพิเศษอันใหญ่หลวงยิ่งนัก

ค. ความรอดให้ของประทานใหม่แก่เรา คือ “ชีวิตนิรันดร์” (ข้อ 7) การรับชีวิตนิรันดร์ในที่นี้ หมายถึง การมีประสบการณ์กับพระเจ้าเป็นส่วนตัว (ดู ยอห์น 17:3) และมีประสบการณ์ในการมีชีวิตของพระเจ้า “เราบอกท่านทั้งหลายตามจริง ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อพระองค์ที่ทรงใช้เรามา ผู้นั้นมีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 5:24)

ง. ความรอดให้ความหวังใหม่แก่เรา “เราจะได้เป็นผู้รับมรดก ตามความหวังที่จะได้ชีวิตนิรันดร์” (ข้อ 7) พระคริสตธรรมใหม่อธิบายไว้ว่า ความหวังอันใหญ่ยิ่งของมนุษย์ ก็คือการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์เจ้า และได้กล่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่น้อยกว่าสามร้อยครั้ง ถึง “ความหวังใจอันให้มีความสุข และการสำแดงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง คือพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรานั้น” (ทิตัส 2:13) นี้คือความหวังอันสูงสุดของคริสเตียน เราต่างก็รอคอยวาระนั้นด้วยความชื่นชมยินดี เพราะว่า “พระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราจะเห็นพระองค์อย่างนั้น” และเราทั้งหลายจะได้เป็นเหมือนพระองค์ ในแผ่นดินอันรุ่งเรืองไปด้วยรัศมีช่วงกาลนานของพระองค์

นี่คือคำอธิบายที่ว่าคริสเตียนเชื่ออะไร และยิ่งกว่านั้นก็คือ เป็นแก่นของความเชื่อที่เราเชื่อในพระองค์ระหว่างการเชื่อในความจริง และการเชื่อไว้ใจในบุคคลนั้นมีความแตกต่างกันอยู่มาก เป็นต้นว่า มนุษย์อาจจะเชื่อเรื่องราวของพระเจ้าว่าเป็นความจริง แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ไว้วางใจในพระเจ้า เช่นนี้ก็ได้

ฉะนั้นปัญหาสำหรับเราก็คือ เราเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราหรือไม่? เรามอบความหวังไว้วางใจทั้งหมดของเราให้แก่พระองค์หรือไม่? เราเชื่อฟังพระองค์เหมือนกับเด็ก ๆ ซึ่งเชื่อฟังผู้ใหญ่หรือไม่? ปัญหาทั้งหมดนี้แหละคือปัจจัยสำคัญของความเชื่อและความไว้วางใจ

หลายปีมาแล้ว ดร. จอห์น จี. เพตัน มิชชันนารี ผู้มีชื่อเสียงได้เล่าถึงความยากลำบากในการแปลพระคัมภีร์ให้เป็นภาษาพื้นเมืองของชาวเกาะทะเลใต้ ในมหาสมุทรแปซิฟิกว่า คำพูดของชาวเกาะ มีน้อยเหลือเกินไม่สามารถที่จะอธิบายความหมายของข้อพระธรรมได้อย่างชัดเจน เป็นต้นว่า เขาไม่มีคำว่า “เชื่อ” หรือ “ความเชื่อ” เลย เมื่อจะพูดถึงคำนี้ ต้องใช้คำว่า “ฟัง” แทน เช่นถ้าเล่าหรืออธิบายเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้แก่เขา ถ้าเขาบอกว่าเขา “ฟัง” ก็แปลว่าเขาเชื่อ แต่ถ้าเขาบอกว่า เขา “ไม่ฟัง” ก็แปลว่าไม่เชื่อ ดร. เพตัน เห็นว่าคำว่า “ฟัง” ไม่อาจจะอธิบายความหมายของคำว่า “เชื่อ” ในโรม 10:17 ซึ่งว่า “ความเชื่อได้เกิดขึ้นก็เพราะได้ฟัง” ดร. เพตันได้ครุ่นคิดถึงเรื่องนี้เป็นเวลาหลายเดือน จนกระทั่งวันหนึ่งได้มีชาวเกาะคนหนึ่งเข้ามาหาท่าน ท่านจึงถามชาวเกาะผู้นั้นว่า “ข้าพเจ้ากำลังทำอะไรอยู่” เขาตอบว่า “ท่านกำลังนั่งบนเก้าอี้ของท่านนะซี” ดร. เพตัน จึงยกเท้าขึ้นจากพื้นงอขาวางไว้บนไม้ยึดขาเก้าอี้ เอนร่างบนเก้าอี้แล้วถามเขาว่า “คูซิ ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังทำอะไร” ก็ได้รับคำตอบว่า ท่านกำลังฟังร่างของท่านไว้บนเก้าอี้ ดร.เพตันรู้สึกว่ามันเป็นคำตอบที่ท่านปรารถนาทีเดียว จากนั้นเป็นต้นมาท่านได้อธิบาย “ความเชื่อพระเจ้า” คือ “การฟังร่างไว้กับพระเจ้า” และได้มีชาวเกาะหลายร้อยคนที่สำแดงชีวิตของเขา โดยการฟังชีวิตจิตใจไว้กับพระเยซูเจ้าผู้เดียวเท่านั้น เพื่อรับความรอดและสง่าราศีอันนิรันดร์จากพระองค์ นี่คือการไว้วางใจ การฟังฟังทุกอย่างไว้บนวิถีทางของพระเจ้าเท่านั้น

บทที่สาม คริสเตียนคือใคร

“สาวกก็ได้เชื่อว่าคริสเตียน ในเมืองอันติโอเกีย จำเดิมแต่นั้นมา” (กิจการ 11:26)

ท่านคงเคยสังเกตมาแล้วว่า เมื่อเหรียญสตางค์ถูกใช้นาน ๆ เข้าผิวของมันก็จะลบเลือนไปจนมองเห็นไม่ชัดเจนว่า รูปและถ้อยคำที่อยู่บนเหรียญนั้นเดิมเป็นอย่างไร การใช้สำนวนภาษาพูดของเราก็เช่นเดียวกัน บางคำเมื่อใช้นาน ๆ เข้า ความหมายก็ค่อย ๆ เปลี่ยนไปที่ละน้อย จนในที่สุดไม่รู้ว่าความหมายเดิมนั้นคืออะไร คำว่า “คริสเตียน” ก็มีประวัติความเป็นมาเช่นเดียวกันนี้ ในยุคแรก ๆ ของศาสนาคริสต์นั้น การที่จะเป็นคริสเตียนนั้นเป็นไปอย่างลำบากยากเย็นมาก มิใช่มีความสะดวกสบายเหมือนสมัยนี้ การเป็นคริสเตียนในสมัยก่อนนั้นมีความหมายมาก เพราะเป็นการทดสอบชีวิตโดยแท้ เพราะต้องสู้ทนต่อคำเยาะเย้ย ถากถาง การขัดขวางรังควานจากศัตรูผู้ประสกร้าย จนอาจถึงแก่ต้องเสียชีวิตโดยแท้ แต่ในสมัยนี้ถือว่าเป็นของธรรมดาสามัญ ใครจะเป็นคริสเตียนหรือไม่เป็นก็ได้ไม่แปลกอะไร นี่เป็นเหตุผลอย่างหนึ่งซึ่งพอจะหยิบยกมาพิจารณา ถึงความหมายของการเป็นคริสเตียนได้กระมัง

ถ้าเช่นนั้นคริสเตียนหมายถึงอะไร? การตอบคำถามนี้เราต้องย้อนกลับไปดูความหมายเดิมในสมัยก่อน ๆ เช่นเดียวกับที่เราต้องค้นหารูปรอยบนเหรียญสตางค์ว่าเดิมเป็นอย่างไรนั่นเอง ปัญหาต่อมาก็คือ การที่จะเป็นคริสเตียนนั้นต้องทำอะไร? คำตอบก็คือ คริสเตียนคือผู้ที่มีความสัมพันธ์กับพระคริสต์นั่นเอง ความสัมพันธ์กับพระคริสต์แบ่งออกได้เป็นสองส่วนคือ

1. การเข้าสนิทกับพระคริสต์

คำว่า “คริสเตียน” หมายถึงผู้ที่ติดตามพระองค์ พระเยซูคริสต์ การเข้าสนิทกับพระเยซูนี้ มิใช่เป็นการกระทำชั่วคราวชั่วคราว หากแต่เป็นการถาวรตลอดชีวิต ซึ่งพอจะแบ่งเป็นข้อย่อย ๆ ได้ดังนี้

ก. **เข้าสนิทในชีวิต** ชีวิตของพระคริสต์กลายเป็นชีวิตของผู้ที่ติดตามพระองค์ซึ่ง “ได้บังเกิดใหม่แล้ว” (ยอห์น 3:3) และพระองค์จะทำให้เขา “ได้รับส่วนในสภาพของพระองค์” (2 เปโตร 1:4) “พระคริสต์ต่างหากทรงมีชีวิตเป็นอยู่ในเขา” (ดู กาลาเทีย 2:20) และเขาจะเจริญวัฒนาขึ้นในพระองค์ ผู้ทรงเป็นชีวิตของเขา (ดูเอเฟซัส 4:15)

ข. **เข้าสนิทในความรัก** คริสเตียนรักพระเยซูคริสต์ เพราะพระองค์ทรงรักพวกเขา ก่อน (ดู 1 ยอห์น 4: 19) ความรักแสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดี คริสเตียนต่างเชื่อฟังและทำตามน้ำพระทัยของพระคริสต์ และตระหนักดีว่า ชีวิตที่พวกเขามีอยู่นั้น มิใช่เป็นของพวกเขาเอง หากแต่เป็นชีวิตของพระองค์

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้น ที่เรานมัสการ การที่พระองค์ทรงพลีพระชนม์ชีพของพระองค์เอง ถวายเป็นเครื่องสักการะบูชา นั้น เป็นรากฐานแห่งความเชื่อไว้วางใจของเรา ชีวิตของพระองค์ทรงเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เราความจริงของพระองค์เป็น ดวงประทีป สำหรับ การประพฤติปฏิบัติของเรา พระสง่าราศีของพระองค์คือเป้าหมายแห่งความพากเพียรของเรา และการเสด็จกลับมาของพระองค์เป็นความหวังสูงสุดในชีวิตของเรา พระเยซูคริสต์ทรงยอมรับโทษ เพื่อเรา พระเยซูคริสต์ประทับอยู่ในเรา พระเยซูคริสต์ทรงอยู่ได้เราเป็นรากฐานของเรา พระเยซูคริสต์ทรงปกป้องอยู่รอบกายเรา พระเยซูคริสต์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเรา พระเยซูคริสต์ทรงอยู่เคียงข้างเรา พระเยซูคริสต์ทรงเป็นความหวังเบื้องหน้าเรา

การเข้าสนิทในชีวิต และในความรักกับพระเยซูคริสต์ จะเป็นไปได้อย่างเกิดผล ก็โดยความเชื่อเท่านั้น

3. การได้รับการชโลมโดยพระคริสต์

คำว่า “พระคริสต์” แปลว่า “ผู้ที่ได้รับการชโลมไว้แล้ว” ซึ่งตรงกับคำในภาษาฮีบรูว่า “มาซีฮา” ในพระคัมภีร์เดิมนั้น การชโลมเป็นสัญลักษณ์ของการแต่งตั้งหรือสถาปนาของศาสดาพยากรณ์ ปุโรหิต และกษัตริย์น้ำมันที่ใช้ชโลมนั้นมีความสำคัญ และความหมายทำนองเดียวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระบิดาเจ้าทรงใช้ชโลมพระคริสต์ (กิจการ 10:38) และพระคริสต์ทรงใช้ชโลมคริสตชนนั่นเอง (2 โครินธ์ 1:21, 22) ฉะนั้นการเป็นคริสตชนจึงหมายถึงการรับเอาพระวิญญาณของพระคริสต์และเป็นผู้บริบูรณ์ด้วยพระคุณและฤทธิ์อำนาจของพระองค์

ก. คริสตชนคือผู้ที่พระเจ้าทรงชโลมไว้เพื่อให้เป็นผู้บริสุทธิ์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงชำระจิตใจของคริสตชนให้ปราศจากจุดด่างพร้อย และมลทินทั้งปวง และทรงช่วยให้พ้นจากความมืดมน พระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งสถิตอยู่ภายในคริสตชนทรงเป็นผู้ทำให้เขาบริสุทธิ์

ข. คริสตชนคือผู้ที่พระเจ้าทรงชโลมไว้เพื่อรับฤทธิ์อำนาจ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระวิญญาณที่ประกอบไปด้วยฤทธิ์อำนาจ และพระองค์ทรงโปรดประทานฤทธิ์อำนาจนี้ให้แก่ผู้เชื่อ ในการเข้าผ่านมัสการพระเจ้า และในการอธิษฐานต่อผู้อื่น เร่งเร้าให้ผู้เชื่อเกิดความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน การชโลมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์นี้เป็นสิ่งที่จำเป็นต่อชีวิตคริสตชนอย่างยิ่ง การเป็นคริสตชนที่แท้จริงนั้นหมายความว่าต้องเป็นผู้ที่ได้รับการชโลมไว้แล้ว

อย่าลืมว่า คริสตชนคือผู้ที่เข้าสนิทในพระคริสต์และเป็นผู้ที่พระองค์ทรงชโลมไว้แล้ว มีบางคนคิดว่า การที่คริสตชนเข้าสนิทกับพระเยซูคริสต์นั้น เป็นการเพียงพอแล้ว ไม่จำเป็นที่พระองค์จะต้องชโลมคริสตชนอีก พระเยซูคริสต์เจ้า มิใช่ทรงเป็นเพียง “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไป” (ยอห์น 1:29) เท่านั้น หากแต่พระองค์ยังทรงเป็นผู้ให้บังเกิดชีวิตด้วยพระวิญญาณ

บริสุทธิอีกด้วย (ยอห์น 1:33) ในปัจจุบันนี้มีหลายคนที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียน แต่มิได้ประพฤติปฏิบัติให้เหมาะสมกับความเป็นคริสเตียนเลย ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะเขามีได้ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์นั่นเอง หากว่าเราศึกษาพระคริสตธรรมใหม่โดยตลอดแล้วจะเห็นว่าในสมัยอัครสาวกนั้น คริสเตียนแต่ละคน มิใช่เพียงแต่เข้าสนิทกับพระเยซูคริสต์โดยความเชื่อเท่านั้น หากยังเป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นในการรับใช้พระเจ้าอย่างเต็มสติกำลังและเป็นผู้ที่รับฤทธิ์อำนาจจากพระเจ้าอีกด้วย นี่แหละคือความหมายของคำว่าคริสเตียน

คำถามที่ท่านผู้อ่านควรถามตัวเองอย่างยิ่ง ก็คือ “ข้าพเจ้าเป็นคริสเตียนหรือไม่” “ข้าพเจ้าได้รับเอาพระคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยหรือของข้าพเจ้าหรือยัง” “ข้าพเจ้าได้รับเอาพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ชำระข้าพเจ้า หรือยัง” “ข้าพเจ้ารู้จักพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ส่งาราศี กอปรด้วยพระเมตตากรุณา และฤทธิ์อำนาจหรือยัง”

การที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะเป็นคริสเตียนนั้นจะต้องทำอย่างไรเราจึงจะมีความสัมพันธ์กับพระคริสต์อย่างแท้จริงปัญหาเหล่านี้ขึ้นอยู่กับบ้านใดสี่ซันดังนี้คือ

- ก. เราจะต้องไว้วางใจในพระคริสต์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยหรือของของเรา
- ข. เราจะต้องถวายตัวให้แก่พระองค์ในฐานะที่ทรงเป็นพระเจ้าของเรา
- ค. เราต้องรับเอาพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้เป็นส่วนตัว โดยความเชื่อ
- ง. เราจะต้องปฏิบัติพระคริสต์ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นเจ้านายของเรา

บทที่สี่ “เราอยู่ที่นี้”

“เมื่อเจ้าจะร้องเรียก พระเจ้าจะตอบ และเมื่อเจ้าจะร้องทุกข์ พระองค์จะตรัสว่า เราอยู่ที่นี้”
(อิสยาห์ 58:9)

พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นหนังสือที่เปิดเผยให้มนุษย์รู้ถึงเรื่องราวของพระเจ้า และเป็นหนังสือที่บันทึกถึงคำตอบของมนุษย์ ที่มีต่อการเปิดเผยนั้น ชีวิตมนุษย์จะสมบูรณ์ครบถ้วนได้ก็โดยการรู้จักและกระทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า เมื่อมนุษย์ยอมทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า เขาก็จะพบความสุขที่แท้จริง

สำหรับปัญหาที่ว่า เราจะรับความสุขนี้ได้อย่างไรและเราจะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างไรนั้น คำตอบอยู่ในสามคำอันเป็นหัวข้อของบทเรียนนี้แล้ว เพราะความหมายของพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งเล่มรวมอยู่ในสามคำนี้ทั้งสิ้น ทั้งสามคำนี้เป็นแบบอย่างที่ดีซึ่งเราควรปฏิบัติตาม และหากเราปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้อง ก็จะเผยให้เราทราบถึงเคล็ดลับในการดำรงชีวิต แทนจะกล่าวได้ว่า เรื่องราวทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าและมนุษย์ นับตั้งแต่พระธรรมปฐมกาลจนจบพระธรรมวิวรณ์ อยู่ในสามคำนี้ทั้งสิ้น

พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวถึงคำว่า “เราอยู่ที่นี้” หลายครั้งด้วยกัน ซึ่งถ้าเราพิจารณาใคร่ครวญให้ดีแล้วจะเห็นได้ว่า ถ้อยคำนี้จำแนกความหมายออกเป็นสามประเภทคือ

1. พระเจ้าตรัสกับมนุษย์
2. มนุษย์พูดกับพระเจ้า
3. มนุษย์พูดกับมนุษย์

จากความหมายทั้งสามประเภทนี้ ทำให้เราเห็นดังนี้คือ

1. ชีวิตซึ่งมาแต่พระเจ้า
2. ชีวิตที่ถวายให้แก่พระเจ้า
3. ชีวิตที่ดำรงอยู่เพื่อพระเจ้า

การที่จะสำแดงชีวิตคริสเตียนที่ดี เฉพาะในกรณีพิเศษ หรือเฉพาะในยามที่จำเป็นเพียงชั่วคราวชั่วคราวนั้น เราสามารถที่จะกระทำได้ง่าย แต่การที่ประพฤติตนให้ดีให้เป็นกิจวัตรประจำวันนั้น เป็นสิ่งที่กระทำได้ยาก ในกรณีพิเศษนั้นเราอาจ จะมีผลกำไร พอดีจะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้เช่นเดียวกับ “กางเขนบินขึ้นไปคุณนกอินทรี” และในยามจำเป็นนั้น เราก็อาจ “วิ่งไปและไม่รู้จักอ่อนเปลี้ย” แต่เหนือสิ่งอื่นใดเราจำเป็นต้องได้รับพระคุณจากพระเจ้า สำหรับชีวิตประจำวันของเราเพื่อว่าจะได้ “เดินไปและไม่รู้จักอดโรย” (อิสยาห์ 40:31)

การดำรงชีวิตในปัจจุบันนี้มักมีปัญหามากมายหลายอย่างที่สร้างความยุ่งยากให้แก่ทั้งสมอง จิตใจ และร่างกายของเราสุดที่จะกล่าว แต่พระเจ้าก็ได้ทรงเตรียมโครงการไว้ให้เรา ที่จะกำจัดปัญหานี้ ให้หมดไป ซึ่งเพียงพอสำหรับความต้องการของเรา และง่ายต่อการปฏิบัติโดยการเชื่อฟังในพระเยซู คริสต์

โครงการอันง่ายแก่การปฏิบัติตาม และเพียงพอแก่ความต้องการของเรานี้ มีอยู่ในคำพูดทั้งสาม ซึ่งเราได้อ่านมาแล้ว ถ้าเราปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้อง เราก็จะทราบเคล็ดลับของการดำรงชีวิตที่แท้จริง เพราะว่าคำพูดเหล่านี้เป็นรากฐานสำคัญซึ่งสามารถแก้ปัญหาได้ทุกอย่าง

1. ชีวิตจากพระเจ้า

พระธรรมอิสยาห์ 58: 9 กล่าวว่า “เมื่อเจ้าจะร้องทุกข์ พระองค์จะตรัสว่า เราอยู่ที่นี้” นี่คือ คำตอบของพระเจ้า เพื่อให้มนุษย์แน่ใจว่า พระองค์ประทับอยู่กับเขาอย่างแท้จริง โดยการส่งพระเยซู คริสต์ลงมาในโลก

ก. “เราอยู่ที่นี้” พระองค์ประทับอยู่กับเราเพื่อที่จะอภัยโทษบาป พระองค์มิได้ทรงส่งบุคคลอื่น ไคลงมา หากแต่พระองค์เสด็จลงมาด้วยพระองค์เอง ผู้ประกาศข่าวจีนผู้หนึ่งได้ยกอุทาหรณ์ไว้ดังนี้ ขณะเมื่ออาจารย์คนหนึ่งเดินผ่านบ่อลึกซึ่งเต็มไปด้วยอันตรายนานาชนิด และมีคนบาปตกอยู่ในนั้น สิ่ง ที่อาจารย์ผู้นั้นทำได้อย่างมากก็คือชะโงกหน้าลงไป แล้วพูดว่า “ฉันรู้สึกเสียใจด้วยที่เจ้าต้องตกอยู่ใน สภาพเช่นนี้ ถ้าเจ้าขึ้นมาจากบ่อนี้ได้แล้วก็จะระวังให้ดี อย่าได้ตกลงไปอีก” แล้วอาจารย์ก็ผ่านไป และ เมื่ออาจารย์อีกคนหนึ่งผ่านมาก็ถามว่า “ท่านจงขึ้นมาให้ได้สักครึ่งทางเถิด แล้วฉันจะลงไปช่วยท่าน” แต่เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จผ่านมา พระองค์จะเสด็จลงไปช่วยเหลือคนบาปที่น่าสงสาร และได้รับความ ทุกข์เวทนานั้นทันที ดังจะเห็นได้จากคำพยากรณ์ของกษัตริย์ดาวิดเขียนว่า “พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าขึ้นมา จากเหวเลนตมอันน่ากลัวพิลึก และได้ทรงตั้งเท้าของข้าพเจ้าไว้บนศิลา กระทำให้ย่างเท้าของข้าพเจ้าอยู่ มั่นคง” (สดุดี 40:2)

เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จมาบังเกิดที่หมู่บ้านเบธเลเฮมและทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนนั้น แท้จริงเป็นการสำแดงพระคำรัสที่พระเจ้าตรัสว่า “เราอยู่ที่นี้” นั่นเอง

พระเยซูคริสต์เท่านั้นที่สามารถช่วยให้เรารอดพ้นจากความผิดบาปได้ เพราะพระเยซูคริสต์ ประทับอยู่กับเรา ไม่มีใครอื่นใดในโลก ที่จะอยู่ใกล้ชิดกับมนุษย์ได้ บางศาสนาถือว่า พระเจ้าของพวกเขา อยู่สูงมาก จนมิได้เกี่ยวข้องกับคนบาปเลย และบางศาสนาถือว่าไม่มีพระเจ้า มนุษย์ต้องพึ่งผลกรรม ของตนเอง นอกจากนั้นยังมีอีกหลายลัทธิที่ยกย่องมนุษย์ แต่มิได้สอนว่า จำเป็นที่จะต้องได้รับการ ช่วยเหลือจากพระเจ้า เพื่อให้พ้นจากความผิดบาป

พระเจ้าประทับอยู่ในสวรรค์ ซึ่งรุ่งเรืองไปด้วยรัศมีภาพ และฤทธานุภาพเหลือที่จะเข้าใจได้ แต่ขณะเดียวกันพระองค์ก็ประทับอยู่ในจิตใจผู้เชื่อทุกคน โดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ คำสอนเรื่องตรีเอกานุภาพของพระเจ้า แสดงว่าพระองค์ทรงอยู่เหนือเรา อยู่ในเราและอยู่ทั่วทุกหนทุกแห่ง ในขณะเดียวกัน คำว่า “เราอยู่ที่นี้” แสดงว่า พระเจ้าทรงอยู่ใกล้เรา บทแรกของพระธรรมปฐมกาลกล่าวว่า “เมื่อเดิมนั้นพระเจ้าได้ทรงนมรมิตสร้าง...” และในบทแรกของพระคริสตธรรมใหม่กล่าวว่า “พระเจ้าอยู่กับเรา” จะเห็นได้ว่าล้วนแต่ชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าประทับอยู่ใกล้ชิดเราทั้งสิ้น

พระเจ้าตรัสแก่มนุษย์ทุก ๆ คนว่า “เราอยู่ที่นี้” และการที่พระองค์ประทับอยู่ใกล้ชิดเรานี้แหละ คือการนำความรอดมาให้เรา “นี่แน่ะ เรายินรมิประคอง เคาจะอยู่ ถ้าผู้ใดฟังเสียงเรา และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น” (วิวรณ์ 3:20) นี่คือนิมิตหมายของพระเจ้า ซึ่งเรียกร้องอ้อนวอนแสวงหา และพยายามที่จะนำจิตวิญญาณของมนุษย์เข้าหาพระองค์เพื่อให้ความรอด

ข่าวประเสริฐที่พระเจ้าประทานแก่คนบาปทุก ๆ คนก็คือ “คำมั่นอยู่ใกล้ตัวท่านแล้ว” (โรม 10:8) มนุษย์ไม่จำเป็นที่จะต้องปีนป่าย หรือคลีนรนแสวงหาพระเจ้า เพราะพระองค์ประทับอยู่กับเราแล้ว พระองค์ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้นั้นผู้ใดหลงหายไปจากพระองค์เลย และการที่พระเจ้าประทับอยู่กับเราในเรานี้แหละ คือความรอดที่แท้จริง พระองค์มิได้ส่งของประทานอื่นใดลงมา หากแต่พระองค์เสด็จลงมาเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุด

ข. “เราอยู่ที่นี้” พระองค์ประทับอยู่กับเรา เพื่อประทานฤทธิ์อำนาจให้แก่เรา สิ่งแรกที่มนุษย์ปรารถนาก็คือ การยกโทษบาป แต่สิ่งที่มนุษย์ต้องการนอกเหนือไปจากนั้นก็คือ พระคุณของพระเจ้า มนุษย์ต้องการการยกโทษ สำหรับความผิดบาปที่ผ่านพ้นไปแล้วและต้องการพระคุณสำหรับนิสัยหรือสันดานบาปในปัจจุบัน เพื่อจะได้ไม่กระทำบาปอีกต่อไป ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงตรัสว่า “เราอยู่ที่นี้” สำหรับบำบัดความต้องการของชีวิต ของทุกคน ไม่ว่าจะตกอยู่ในสภาพใด ฉะนั้น “อย่ากลัวเลย ด้วยว่าเราอยู่กับเจ้า” (อิสยาห์ 41:10) สำหรับผู้เชื่อทุก ๆ คนไม่ว่าเขาจะตกทุกข์ได้ยากเพียงใด พระเจ้าก็ไม่ทรงทอดทิ้งเขา พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ความกรุณาคุณของเรามีพอสำหรับเจ้าแล้ว” (2 โครินธ์ 12:19) การที่ชายหนุ่มทั้งสามคือ ซัดรัก เมเช็ด อะเบ็ดณะ โค รอดพ้นจากการถูกไฟครอกตาย (ดู ดาเนียล 3:19-30) ก็เพราะพระเจ้าอยู่กับเขา โดยพระสัญญาว่า “เราอยู่ที่นี้” นั่นเอง

ค. “เราอยู่ที่นี้” พระองค์ประทับอยู่กับเราเพื่อเป็นผู้นำของเรา วิธีชีวิตของเรามีได้ราบรื่นเสมอไป ฉะนั้นผู้เชื่อจึงจำเป็นต้องได้รับการทรงนำ และสติปัญญาจากพระเจ้า ในสมัยโบราณพระเจ้าได้ทรงช่วยชนชาติอิสราเอล ให้ออกจากประเทศอียิปต์ด้วยเสาเมฆและเสาไฟฉับใจ (อพยพ 14:19, 20) ในปัจจุบันนี้ พระคริสต์ได้ทรง “ตั้งเราให้ประกอบไปด้วยปัญญา” (1 โครินธ์ 1:30) พระองค์

ตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะมีได้เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” (ยอห์น 8:12)

ง. “เราอยู่ที่นี้” พระองค์ประทับอยู่กับเรา เพื่อหนุนน้ำใจให้เราที่มีความกล้าหาญ พระเจ้าตรัสให้กำลังใจโยชูวาว่า “เราจะอยู่กับเจ้า” (โยชูวา 1:5) และตรัสหนุนน้ำใจกิดโอนว่า “พระเยโฮวาทรงสถิตอยู่ด้วยท่าน” (ผู้วินิจฉัย 6:12) และอาจารย์เปาโลเองก็ได้เป็นพยานว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเข้าข้างข้าพเจ้า” ทำนองเดียวกับที่ผู้เชื่อนับด้วยจำนวนล้านตลอดทุกศตวรรษ รู้และเข้าใจถึงพระคำนี้ พวกเขารู้ว่า คำพูดนี้เป็นความจริง เพราะว่าพระเจ้าประทับอยู่กับพวกเขาหนุนน้ำใจให้เกิดความกล้าหาญ ประทานพละกำลัง ความสุข และพระพรให้พวกเขา

จ. “เราอยู่ที่นี้” พระองค์ประทับอยู่กับเราเพื่อให้เราที่มีความมั่นใจในสันติสุขของพระองค์ “เพื่อท่านจะมีความสุขโดยเรา” (ยอห์น 16:33) “สันติสุขแห่งพระเจ้า” หมายถึงการที่พระเจ้าสถิตอยู่กับเรานั้นเอง เพราะว่าพระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าแห่งสันติสุข” (1 เธสะโลนิกา 5:23) สันติสุขที่แท้จริงของพระเจ้านั้น มิใช่เป็นของประทานพิเศษ หากแต่เป็นการที่พระเจ้าเสด็จลงมาประทับอยู่กับเรา ด้วยพระองค์เอง

ฉ. “เราอยู่ที่นี้” พระองค์ประทับอยู่กับเราเพื่อลดใจให้เกิดความหวัง “พระคริสต์สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นที่หวัง” (โคโลสี 1:27) เราทั้งหลายต่างก็มีความหวังใจในอนาคตด้วยกันทุกคน ทั้งนี้เพราะเวลานี้พระเจ้าได้ประทับอยู่ในจิตใจของเราแล้ว และเหตุที่พระเจ้าประทับอยู่กับเรา จึงเป็นหลักประกันแห่งความหวังของเราว่า ต่อไปเราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ “เพราะว่าพระองค์เป็นอย่างไรรเราจะเห็นพระองค์อย่างนั้น” (1 ยอห์น 3:2)

ฉะนั้นเรา จึงสามารถเข้าใจความหมายของคำว่า “เราอยู่ที่นี้” ได้อย่างแจ่มแจ้งและการที่พระองค์ประทับอยู่ในเราก็คือความรอดของเรานั้นเอง เป็นความรอดสำหรับความผิดบาปในอดีต เป็นพระคุณสำหรับชีวิตในปัจจุบันและเป็นความรอดสำหรับอนาคต สรรเสริญพระเจ้าที่ทรงโปรดประทับอยู่กับเราทั้งในกาลปัจจุบันและตลอดไป

พระเจ้าตรัสแก่ทุกคนที่ต้องการและแสวงหาพระองค์ว่า “เราอยู่ที่นี้” พระองค์ตรัสถ้อยคำนี้แก่เรา โดยทางพระคริสตธรรมคัมภีร์อันบริสุทธิ์ และโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ พระคริสตธรรมคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม นับตั้งแต่พระธรรมปฐมกาล จนจบพระธรรมวิวรณ์ ล้วนแต่เป็นการเป็นเผยเรื่องราวของพระเจ้า ให้แก่ผู้ที่ติดตามพระองค์ทั้งสิ้นว่า พระองค์ทรงสถิตอยู่กับพวกเรา พระองค์ทรงเป็นอยู่อย่างเดียวกัน “ในเวลาเวลานี้ และเวลาวันนี้ และสืบไปเป็นนิกาล” (ฮีบรู 13:8) แม้ในทุกวันนี้ พระคำรัสอันศักดิ์ธรรมของพระองค์ ก็ยังคงดำรงอยู่ และเป็นของเราตราบเท่าทุกวันนี้ เป็นการให้ความมั่นใจแก่เราถึงการที่พระเจ้าประทับอยู่ในเรา ประทับอยู่กับเรา และกระทำการเพื่อเรา ฉะนั้นจงอย่าได้

สงสัยเลย พระองค์ตรัสแก่เราอย่างซัดถ้อยซัดคำว่า “นี่แหละ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไปเป็นนิตย์ กว่าสิ้นโลก” (มัทธิว 28:20)

2. ชีวิตที่ถวายแก่พระเจ้า

หากเราเปิดดูพระธรรมปฐมกาล จะพบคำว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า” อันเป็นคำพูดคำแรกที่ อับราฮัมพูดต่อพระเจ้าในบทนี้ ก่อนที่จะพูดเรื่องอื่น ๆ ต่อพระองค์ นอกจากนั้นเรายังจะพบคำนี้ใน ลักษณะเดียวกันในที่อื่น ๆ อีกหลายแห่ง ซึ่งล้วนแต่เป็นการแสดงให้เห็นถึงสภาพของชีวิตที่แท้จริง คือ ชีวิตในพระเจ้า พระเจ้าตรัสแก่นุชย์ว่า “เราอยู่ที่นี้” และมนุษย์ก็ต้อนรับพระคำรัสนี้ของพระองค์ ด้วยการพูดตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า”

ก. “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า” หมายถึงการมอบถวายชีวิตให้แก่พระเจ้า เมื่อใดที่ผู้เชื่อพูดต่อ พระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า” หมายความว่า เขาขอมอบกายถวายชีวิตให้พระเจ้ายอมทำตาม พระบัญชาของพระองค์ทุกอย่าง เราจะเห็นความจริงข้อนี้ได้จากทุก ๆ หน้าในพระคริสตธรรมใหม่ เมื่อ พระเจ้าเสด็จเข้ามาในชีวิตจิตใจของมนุษย์ มนุษย์ก็ขอมอบกายถวายชีวิตให้แก่พระองค์ ให้พระองค์ ทรงครอบครองทั่วทุกส่วนของร่างกาย เพราะ “ท่านทั้งหลายไม่ใช่เจ้าของกายด้วยว่าได้ทรงไถ่ท่าน ทั้งหลายไว้แล้ว” (1 กอ. 6:20)

อาจารย์เปาโลขึ้นต้นพระธรรม โรม 12:1 ด้วยคำว่า “ความเมตตากรุณาของพระเจ้า” แล้ว “วิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวแก่พระองค์” ซึ่งเป็น “การปฏิบัติสมกับวิญญานจิตของท่านทั้งหลาย” พระกิตติคุณมิได้มาเพียงเพื่อให้ความสุขความยินดีแก่เราเท่านั้น หากแต่ยังมาเพื่อสอนให้เราเข้าใจใน หน้าที่ของชีวิตที่แท้จริงอีกด้วย ฉะนั้นเมื่อพระเจ้าตรัสแก่ผู้เชื่อว่า “เราเป็นพระเจ้าของท่าน” ผู้เชื่อก็ควร ตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนของพระองค์” (สดุดี 119:94) “ข้าเป็นคนของพระเจ้า” (อิสยาห์. 44:5) หรือ “เราเป็นคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (โรม. 14:8) “ด้วยว่าเพราะเหตุฉะนั้นเองพระคริสต์จึงได้ทรงปลง พระชนม์ และได้ทรงคืนพระชนม์อีก เพื่อจะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ของคนตายและคนเป็น” (โรม. 14:9) เราควรประกาศตั้งแต่แรกที่เราเชื่อในพระเยซูคริสต์ “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า” เพราะว่า “พระองค์ทรงเป็นทุกอย่าง” ของเรา และเราก็เป็น “ทุกอย่าง” ของพระองค์แล้ว ฉะนั้นการรับเอาพระ เยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และการถวายตัวให้แก่พระองค์ จึงควรสืบเนื่องติดต่อกัน ไม่ควรมี การขาดตอน ถ้าเราเชื่อ แต่ยังมีได้ถวายตัวให้แก่พระองค์ ก็จึงรับถวายตัวเสียตั้งแต่บัดนี้เถิด เพราะเป็น เวลาที่เหมาะสมแล้วจงถวายตัวให้แก่พระองค์ และพูดว่า “พระเยซูคริสต์ พระเจ้าข้า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้” การ ถวายตัวให้แก่พระเจ้านี้มิใช่ถวายเพียงคนเดียว หรือเพียงชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น หากแต่ต้องถวายตลอด ชีวิต

นับตั้งแต่พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัมให้ออกจากเมืองอูรแห่งแคว้นคัลเดเชีย อับราฮัมก็ได้มอบกายชีวิตให้แก่พระเจ้าเสมอมา ตลอดเวลาเหล่านั้นพระเจ้าได้ทรงสอนให้ท่านรู้ถึงสิ่งแปลก ๆ และใหม่ ๆ อยู่เสมอ บางครั้งท่านก็ต้องผจญกับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส แต่แม้กระนั้น ท่านก็รู้สึกเป็นสุข ท่านยิ่งเคร่งครัดต่อการปฏิบัติหน้าที่ของพระทัยของพระเจ้ามากขึ้นเท่าใด ท่านก็ยิ่งรู้ถึงพระสง่าราศีแห่งพระสัญญาของพระองค์มากขึ้นเท่านั้น (ดูปฐมกาล 21: 23) อับราฮัมเชื่อฟังพระเจ้าเสมอไม่ว่ากรณีใด ๆ แม้แต่พระองค์สั่งให้ฆ่าบุตรชายของท่าน ถวายเป็นเครื่องสักการบูชาแก่พระองค์ท่าน ก็มีได้ปฏิเสธท่านพร้อมที่จะทูลสนองพระองค์ในทันทีนั้นว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า”

ไม่เพียงแต่อับราฮัมเท่านั้นที่ปฏิบัติตามน้ำพระทัยพระเจ้า ยาโคบก็ปฏิบัติตามเช่นเดียวกัน เขาได้ถวายตัวให้แก่พระองค์และทูลต่อพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้พระเจ้าข้า” (ปฐมกาล 31:11) และเมื่อครั้งที่เขาเดินทางกลับจากเมืองคานาอัน เขาก็ได้ทูลตอบพระเจ้าเช่นเดียวกันนี้ว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้พระเจ้าข้า” (ปฐมกาล 46:4) นี่เป็นเคล็ดลับของการแสวงหาความสุขในชีวิตคริสเตียน และเป็นแหล่งกำเนิดของกำลังอำนาจทั้งหมด การที่เราจะเข้าสนิทกับพระเจ้า อยู่ที่เราถวายชีวิตให้แก่พระองค์ด้วยการทูลว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า” นี้เอง ฉะนั้นยังไม่สมควรอีกหรือที่เราจะถวาย ชีวิตจิตใจทั้งหมดของเราให้แก่พระองค์ เรายังไม่สมควรอีกหรือที่จะ “ถวายตัวแก่พระองค์เป็นเครื่องบูชาอันมีชีวิตอยู่ อันบริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการปฏิบัติสมกับฝ่ายวิญญาณจิตของท่านทั้งหลาย” (โรม 12:1)

ข. “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า” หมายถึงการพร้อมที่จะปฏิบัติพระเจ้า โดยปกติแล้วการถวายตัวยอมนำไปสู่การปฏิบัติพระเจ้า เมื่อเราเป็นคนของพระเจ้า พระองค์ก็ย่อมมีสิทธิที่จะทรงใช้เรา โมเสสได้ถวายชีวิตจิตใจของท่านให้แก่พระเจ้า ตั้งแต่เมื่อท่านทูลตอบพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้” (อพยพ 3:4) เป็นต้นมา และได้ปฏิบัติพระองค์เรื่อยมาจนตลอดชีวิต ท่านอิสยาห์เองก็ได้ปฏิบัติพระเจ้าในท่านเอง เดียวกันนี้ คือเมื่อท่านทูลว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้” ท่านก็รับทูลเพิ่มเติมในทันทีว่า “ทรงใช้ข้าพเจ้าเถิด” (อิสยาห์ 6:8) พระเจ้าทรงมีภาระการงานที่จะมอบหมายให้ผู้ติดตามพระองค์ปฏิบัติเสมอ เรามิได้เป็นเพียงบุตรของพระองค์เท่านั้น หากแต่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย พระธรรมกิจการได้บันทึกไว้ว่า ในสมัยก่อนโน้นคริสเตียนทุกคนต่างก็มีหน้าที่ควรรับผิดชอบในการงานของคริสตจักรด้วย เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่งที่สมัยนี้มิได้เป็นเช่นนั้น มีหน้าซ้ำยังมีหลายคนที่อ้างตัวว่าเป็นสมาชิกคริสตจักรแต่แท้จริงเขา มิได้ช่วยแบ่งเบาภาระหน้าที่ของคริสตจักรเลย ผู้เชื่อทุกคนควรมีส่วนรับผิดชอบในการงานของพระเจ้า ทั้งในด้าน กาย วาจา และใจเสมอ

การที่เราตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้....” แสดงว่าเรายินดี และเตรียมตัวเตรียมใจพร้อมที่จะปฏิบัติพระเจ้าทุกขณะ เหมือนดังที่โยชูวาทูลต่อพระเจ้าว่า “พระองค์เจ้าข้า จะรับสั่งประการใดแก่ทาสของพระองค์” (ปฐมกาล 5:14) ผู้เชื่อทั้งหลายควรจะสำนึกตัวถ่อมกายใจลงแล้วพุดเช่นเดียวกับอาจารย์

เปาโลคงนี้ว่า “ข้าพเจ้าเป็นหนี้...เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าเต็มใจ พร้อมที่จะประกาศกิตติคุณนั้นแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย” (โรม. 1:14, 15)

เมื่อเรายินดีที่จะปฏิบัติพระเจ้า เราก็ต้องเตรียมตัวไว้ให้พร้อม เมื่อเราทูลตอบพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า” เราก็ควรจะอยู่ในสภาพเตรียมพร้อมทุกอย่างให้เหมือนดัง “ภานะออกหน้าออกตา ซึ่งคัดไว้แล้ว เหมาะที่นายจะใช้ให้เป็นประโยชน์ และถูกเตรียมไว้พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง” (2 ทิโมธี 2:21) ผู้ที่มอบกายถวายชีวิตให้พระเจ้าอย่างแท้จริงเช่นนี้ จะได้รับอำนาจและพระคุณจากพระเจ้า และพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง

ในพระคริสตธรรมใหม่มีคำว่า พร้อมหรือเตรียมพร้อม 7 ครั้ง ดังต่อไปนี้ (ขอให้ผู้อ่านทุกท่านเปิดหารายละเอียดเพิ่มเติมจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ของท่านเอง)

1. มีใจพร้อมอยู่ (1 โครินธ์ 8:11)
2. พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง (2 ทิโมธี 2: 21, ทิตัส 3:1)
3. พร้อมที่จะประกาศกิตติคุณ (โรม. 1:15)
4. พร้อมที่จะตอบ (1 เปโตร 3: 15)
5. พร้อมที่จะให้ทาน (1 ทิโมธี 6: 18)
6. พร้อมที่จะตาย (กิจการ 21: 13)
7. พร้อมเมื่อนุตรมนุษย์จะเสด็จมา (มัทธิว 24: 44)

ค. “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้พระเจ้าข้า” การที่เราตอบเช่นนี้แสดงถึงความอึดใจ มีความยินดีและความสุข ในการที่เรายอมปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้า มีประสบการณ์และมีชีวิตในพระองค์อย่างแท้จริง เหมือนดังที่กษัตริย์ดาวิดตรัสว่า “ขอให้พระองค์ทรงกระทำแก่เราแล้วแต่จะโปรดเถิด” (2 ซามูเอล 15:26)

การที่เรามีความอึดใจ ก็เพราะเราทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเราปฏิบัติพระองค์ได้อย่างครบถ้วน เราก็ยังมีความอึดใจเป็นพิเศษ ไม่มีความปรีดาปราโมทย์ใด ๆ จะเปรียบเทียบได้ การที่เราปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้านั้น มิใช่ว่าเรามีชีวิตอยู่อย่างทาส หากแต่เป็นชีวิตที่มีอิสระเสรีอย่างแท้จริง ทั้งนี้เพราะเราปฏิบัติพระองค์ด้วยความสมัครใจ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเราไม่ต้องตกเป็นทาสของความบาปใด ๆ ทั้งสิ้น

เมื่อเป็นเช่นนี้เราจะยอมถวายตัวและปฏิบัติพระเจ้า เพื่อรับเอาความอึดใจสำหรับชีวิตประจำวันของเราหรือ? ขอให้เราจงคำนึงถึงสภาพของคริสตจักรที่ปราศจากผู้นำสภาพของคนนับล้านที่ยังไม่เคยได้ยินพระนามของพระเยซูเลยเถิด แล้วจงถวายตัวและทูลต่อพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ทรงใช้ข้าพเจ้าเถิด”

3.ชีวิตที่ดำรงอยู่เพื่อพระเจ้า

เมื่อเรายอมรับเอาพระคำรัสของพระเจ้า และทูลตอบพระองค์แล้ว เราก็ต้องสำแดงชีวิตของเราให้สมกับคำตอบนั้น โดยการให้ความช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ร่วมโลกด้วยกัน

ก. “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้” เป็นคำที่แสดงถึงความจงรักภักดีของเรา เอซาวได้กล่าวคำนี้แก่อิสอัคบิลาของเขาในพระธรรม ปฐมกาล 27:1 และอิสอัคก็ได้พูดกับยาโคบเช่นเดียวกันนี้ในข้อ 28 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดี ระหว่างสมาชิกในครอบครัว หนูน้อยซามูเอลได้พูดกับเอลีว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้” (1 ซามูเอล 3:8) แสดงให้เห็นถึงการพร้อมที่จะรับใช้นายของเขา สุภาพชนที่แท้จริงย่อมพร้อมที่จะใช้คำว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้” ทุกขณะเมื่อได้รับการขอร้องจากผู้อื่น และยินดีที่จะให้ความช่วยเหลือแก่เพื่อนมนุษย์อยู่เสมอ เพื่อเห็นแก่พระเจ้า การที่เรามีความจงรักภักดีต่อพระเจ้านั้น ย่อมทำให้เรามีความจงรักภักดีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วย เพราะว่าพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อมนุษย์ทุกคน ฉะนั้นเมื่อมีผู้หนึ่งผู้ใดต้องการความช่วยเหลือ คริสเตียนที่แท้จริงก็ย่อมยินดีที่จะพูดว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้”

ข. “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้” แสดงถึงความรักของเรา เมื่ออับราฮัมพูดกับอิสอัคบุตรชายของท่านว่า “อยู่ที่นี้ ลูกเอ๋ย” (ปฐมกาล 22:7) นั้น ท่านพูดด้วยความรักความเอ็นดู และพร้อมที่จะตอบคำถามของบุตรชายของท่าน ความจงรักภักดีของเรามีต่อผู้อื่นนั้นล้วนมีรากฐานอยู่ในความรักทั้งสิ้น คือความรักที่มีพระเจ้า ต่อญาติพี่น้อง และเพื่อนมนุษย์ด้วยกันนี้เอง เมื่อความรักของพระเจ้ากระตุ้นและหนุนนำเราให้ช่วยเหลือบุคคลอื่น ๆ เราก็สามารถที่จะตอบสนองความต้องการของบุคคลเหล่านั้นได้อย่างหนักแน่นว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้” ความรักแรงเร้าให้เราพูดแก่บุคคลอื่น ๆ ที่อยู่รอบ ๆ ตัวเราว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้”

ค. “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้” เราต้องพิสูจน์ให้เห็นจริงโดยการปฏิบัติ หากเราศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างละเอียดถี่ถ้วน เราจะเห็นว่าสำแดงความรักในพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้น เป็นต้นว่า “พระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์” “พระคริสต์ได้ทรงรักคริสตจักร...และได้ทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักรนั้น” “ผู้ใดที่ทรงรักข้าพเจ้า และได้ประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” ฯลฯ ฉะนั้นเราก็ควรที่จะสำแดงความรักของเรา ด้วยการกระทำเช่นเดียวกัน เราจะต้องพิสูจน์ความรักของเราด้วยการกระทำ ด้วยการสำแดงความคิดเห็น และการอธิษฐาน นี่คือนิยามของผู้เชื่อที่แท้จริงในการเป็นพยานให้ผู้อื่นทราบถึงพระเจ้า เราจะต้องพร้อมที่จะตอบสนองความต้องการของเพื่อนบ้านและบุคคลอื่น ๆ ว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ขอให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสรับใช้ท่านเถิด”

เราเคยพูด และปฏิบัติเช่นนี้ต่อเพื่อนมนุษย์ร่วมโลกของเราหรือไม่? นี่คือการทดสอบที่สูงที่สุดเพื่อให้ทราบว่าเรายินดีที่จะช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ มีชีวิตอยู่เพื่อเขาและเพื่อพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่ โดยปกติแล้วชาวโลกมักจะสนใจในความรู้อ ความสามารถของเราทำได้นักทราบจนกระทั่งเราใช้

ความรู้ความสามารถของเราช่วยเหลือเขานั้นแหละ เขาจึงจะเข้าใจเราดี การอุทิศตัวเราเองเท่านั้น จึงจะสามารถชักนำคนอื่นให้มาถึงพระคริสต์ได้

เท่าที่อธิบายมาทั้งหมดนี้ ก็น่าจะพอเพียงที่จะแก้ไขข้อสงสัยที่ว่า จริงหรือที่ถ้อยคำทั้งสามนี้ “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้” รวมความหมายของพระคริสตธรรมคัมภีร์ไว้ทั้งหมด ได้เป็นอย่างดี จึงสังเกตให้ได้ว่า ชีวิตที่ได้รับจากพระเจ้า ชีวิตที่ถวายให้แก่พระเจ้า และชีวิตที่ดำรงอยู่เพื่อพระเจ้า ทั้งสามส่วนนี้มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันอย่างแนบแน่น

ส่วนแรก คือ ชีวิตที่ได้รับจากพระเจ้า เป็นรากฐานของส่วนอื่น ๆ เพราะการที่เราจะทูลตอบพระเจ้าหรือรับพระคุณจากพระองค์เพื่อไปช่วยเหลือผู้อื่นได้ ก็ต่อเมื่อพระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองแก่เราเสียก่อนเท่านั้น กล่าวคือเราต้องรู้ถึงพระองค์เสียก่อน ส่วนที่สอง คือ ชีวิตที่ถวายแก่พระเจ้าเป็นศูนย์กลาง คือก่อนที่เราจะปฏิบัติรับใช้ผู้อื่นได้นั้น เราก็ต้องทูลตอบพระเจ้าเสียก่อน และส่วนที่สาม คือ ชีวิตที่ดำรงอยู่เพื่อพระเจ้า นับเป็นผลของส่วนที่หนึ่งและส่วนที่สอง ชาวโลกจะสามารถมองเห็นพระเจ้าก็โดยดูจากการสำแดงความรัก การช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ของคริสเตียนนี่เอง

พระเจ้าประทานพระคุณของพระองค์ ก็เพื่อให้เราปฏิบัติรับใช้พระองค์ มิใช่เพื่อความสนุกสนานของเรา ฉะนั้นจึงควรประพฤติตนให้เหมาะสม กับที่พระองค์ทรงวางพระทัยในตัวท่าน พระเจ้าตรัสแก่เราอยู่ทุก ๆ วินาทีว่า “เราอยู่ที่นี้” พระองค์ประทับอยู่ใกล้เรา ทรงพร้อมที่จะช่วยเหลือปกป้องรักษา และอวยพระพรให้แก่เราทุกขณะ ฉะนั้นเราก็ควรตอบพระองค์อยู่ทุกเวลาในที่เช่นเดียวกันว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า” และพร้อมที่จะแสดงความรัก ในการปฏิบัติพระเจ้า และเพื่อนมนุษย์ทุกขณะ

บทที่ห้า ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้

“แต่ว่าเรายู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย เหมือนผู้รับใช้” (ลูคา 22:27) “ท่านทั้งหลายปรนนิบัติพระคริสต์เจ้า” (โคโลสี 3:24)

คติพจน์ของรัชทายาทองค์หนึ่งแห่งจักรภพอังกฤษมีข้อความเพียงสั้น ๆ แต่มีความหมายประทับใจมาก คือ “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้” หากจะดูเพียงผิวเผินก็ออกจะน่าแปลกอยู่มาก ที่บุคคลซึ่งมีบรรดาศักดิ์เป็นถึงรัชทายาท จะมายึดถือเอาถ้อยคำนี้เป็นคติพจน์ประจำใจ แต่ถ้าพิจารณาให้ซึ่งจะเห็นว่าเป็นอุดมคติที่ดียิ่งที่เดียว เพราะรัชทายาทเป็นผู้ที่จะได้สืบราชสมบัติ มีหน้าที่ปกครองประชากรราษฎรโดยตรง ฉะนั้นจึงควรที่จะปฏิบัติรับใช้ให้ความสนิทสนมแก่ประชาชน เป็นการปูพื้นฐานไว้ก่อน ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วก็ย่อมจะเป็นรัชทายาทที่สมบูรณ์ไม่ได้ ฉะนั้นรัชทายาทที่แท้จริงย่อมเป็นผู้รับใช้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ผู้รับใช้ที่แท้จริงนั่นแหละคือรัชทายาท ไม่ว่าเราจะมีตำแหน่งอะไร เราก็ต้องรับใช้พระเจ้าและผู้รับใช้ผู้อื่น การที่เรากระทำความดีเพื่อคนอื่นนั้น มิใช่เป็นการทำให้เสียเกียรติแต่อย่างใด ตรงข้ามการที่เรารับใช้พระเจ้าและมนุษย์ร่วมโลกกลับเป็นการส่งเสริมเกียรติยศชื่อเสียงของเราให้สูงเด่นยิ่งขึ้น

การรับใช้เป็นหลักสำคัญยิ่งประการหนึ่งของศาสนาคริสต์ พระพรและสิทธิพิเศษแห่งพระกิตติคุณของพระคริสต์นั้น มิใช่ก็เพื่อที่จะส่งเสริมพระสง่าราศีของพระเจ้า และความเจริญก้าวหน้าของมนุษย์ให้รุ่งเรืองยิ่งขึ้น ด้วยการปฏิบัติรับใช้ที่แท้จริง “เมื่อเราพ้นจากมือศัตรูทั้งหลายของเราแล้ว จะทรงโปรดให้เราปฏิบัติพระองค์ ปราศจากความกลัว” (ลูคา 1:74)

ยิ่งไปกว่านั้น แม้แต่องค์พระเยซูคริสต์เจ้าเองก็เคยเป็น “ผู้รับใช้” มาแล้ว เพื่อว่าจะได้ทรงเป็นองค์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระคัมภีร์เดิมได้ทำนายถึงพระเยซูว่า จะทรงเป็น “ผู้รับใช้ของพระเจ้า” และพระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ก็ได้กล่าวถึงพระองค์ว่า “ทรงรับสภาพอย่างทาส” (ฟิลิปปี 2:7) เพื่อที่จะทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จ และเพื่อไถ่มนุษย์ทั้งปวงไว้ ฉะนั้นจึงเป็นการจำเป็นสำหรับพระเยซูอย่างยิ่งที่จะต้องถ่อมพระองค์เอง รับสภาพเป็น “ผู้รับใช้” เพื่อให้บรรลุถึงจุดหมายปลายทางคือไม่กางเขนพระชนม์ชีพของพระองค์เป็นแบบอย่างแห่งการถวายตัว การเสียสละ พระคุณและความรักของพระเจ้า

ศาสตราจารย์อัสยาห์ได้ทำนายถึงพระเยซูไว้ในพระธรรมอิสยาห์ บทที่ 40-66 ว่า ทรงเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และได้ทำนายถึงตำแหน่งหน้าที่ต่าง ๆ ของพระองค์ไว้ในบทที่ 41-53 ว่า พระองค์ทรงเป็นผู้สื่อข่าวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ เป็นพยานตามคำพยากรณ์ เป็นผู้แบกรับเอาความทุกข์

ทรمانของคนทั้งโลกไว้ ทรงเป็นลูกแกะถวายบูชา และเป็นพระมหากษัตริย์แห่งความมีชัย ไม่ว่าพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจในตำแหน่งใดก็ตาม ล้วนแต่เป็นการปฏิบัติรับใช้ทั้งสิ้น

คำทำนายของศาสดา พยากรณ์อิสยาห์เกี่ยวกับพระมาซียา ที่ว่าจะทรงเป็นผู้รับใช้พระเจ้านั้น ได้สำเร็จครบถ้วนในพระคริสตธรรมใหม่ ในการที่ได้เปิดเผยถึงเรื่องราวของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ผู้ทรงเป็นทั้งบุตรมนุษย์ และพระบุตรของพระเจ้า “*ฉันคงต้องอยู่ในราชฐานแห่งพระบิดาของฉัน*” (ลูกา 2:29) นี่คือพระคำรัสแรกของพระเยซูที่บันทึกไว้ในพระกิตติคุณ นับตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ตรัสไว้หลายครั้งหลายคราที่บ่งให้ทราบว่า พระองค์ทรงเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เช่น “*เราได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อจะทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อจะทำตามความประสงค์ของพระองค์ที่ทรงใช้เรามา*” (ยอห์น 6:38) “*บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อจะให้เขาปรนนิบัติ แต่ท่านมาเพื่อจะปรนนิบัติเขา และประทานชีวิตของท่าน ให้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมากด้วย*” (มาระโก 10:45) พระธรรมกิจการบันทึกไว้ว่า ภายหลังจากวันเพ็ญเทศกาลผ่านพ้นไปแล้ว คริสเตียนทุกคนในสมัยนั้น ต่างก็รำลึกถึงพระคริสต์อยู่เสมอว่า พระองค์คือผู้รับใช้ของพระเจ้า

ความรู้ลึกซึ้งสำนึกที่ว่าองค์พระเยซูเจ้าของเราทรงเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า นั้น มีความหมายลึกซึ้งมาก เพราะมิใช่เป็นแต่เพียงเปิดเผยให้ทราบถึงความรัก และการปฏิบัติใช้อันครบถ้วนสมบูรณ์ของพระองค์เท่านั้น หากแต่ยังเป็นการโน้มน้าวจิตใจ และสั่งสอนคริสเตียนทุกคนให้ดำเนินชีวิตเจริญรอยตามแบบของพระองค์อีกด้วย “*ผู้รับใช้ของพระเจ้า*” ทรงเป็นเจ้านายของมนุษย์ทุกคน การปฏิบัติรับใช้ของพระองค์ นอกจากจะนำความรอดมาสู่พวกเขาแล้ว ยังเป็นการไถ่ชีวิตของพวกเขาไว้อีกด้วย ดังจะเห็นได้จากข้อพระธรรมซึ่งว่า “*ท่านทั้งหลาย มิใช่เจ้าของกาย ด้วยว่าได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงถวายเกียรติยศแก่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่าน*” (1 โครินธ์ 6:19, 20)

พระเยซูคริสต์ ทรงเรียกร้องอะไรจากผู้เชื่อหรือ? พระราชประวัติของพระเยซูคริสต์ทุก ๆ ชั้น ล้วนเป็นแบบอย่างอันประเสริฐ ซึ่งคริสเตียนควรปฏิบัติตามอย่างยิ่งในที่นี้จะกล่าวถึงพระราชประวัติของพระองค์เพียงเท่านั้น และได้อธิบายถึงคำสั่งสอนของพระองค์ในแต่ละชั้นว่ามีอะไรบ้าง เพื่อว่าคริสเตียนจะปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้อง

1. การเสด็จมาบังเกิดของพระเยซูคริสต์

การที่พระเยซูคริสต์เสด็จลงมาบังเกิดในโลก เป็นการสำแดงถึงการถ่อมตัวที่สูงสุดของพระเจ้า “*พระองค์นั้นทรงสภาพของพระเจ้า แต่มิได้ทรงถือว่า การที่เท่าเทียมกับพระเจ้านั้น เป็นสิ่งที่ต้องสงวนไว้ แต่ได้ยอมสละแล้วรับสภาพอย่างทาส อุบัติมีรูปกายเหมือนมนุษย์ และครั้งทรงปรากฏเป็นรูปกายมนุษย์แล้ว พระองค์ได้ทรงถ่อมพระองค์ลง*” (ฟิลิปปี 2:6-8)

การที่พระเยซูคริสต์ทรงถ่อมพระองค์ลงอย่างมากมายเช่นนี้ ได้เรียกร้องให้เราถ่อมตัวลงให้มากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ “ท่านทั้งหลายจงมีน้ำใจอย่างนี้ เหมือนอย่างที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงมีด้วย” (ฟิลิปปี 2:5) การมีจิตใจอ่อนน้อมถ่อมตัวนั้น เป็นรากฐานสำคัญอย่างหนึ่งของคริสเตียนที่แท้จริง เคยมีคนถาม อาจารย์อ็อกัสติน ซึ่งเป็นคริสเตียนที่มีชื่อเสียงมากในศตวรรษที่สองว่า “บันไดขั้นแรกที่จะนำไปสู่สวรรค์คืออะไร?” ท่านตอบว่า “ความถ่อมตัว” ผู้ถามได้ถามต่อไปว่า “แล้วบันไดขั้นที่สองเล่าคืออะไร?” ท่านก็ตอบเช่นเดิมว่า “ความถ่อมตัว” แม้ผู้ถามจะถามต่อไปอีก ถึงบันไดขั้นที่สาม ท่านก็คงยืนยงอยู่เช่นเดิมว่า คือ “ความถ่อมตัว” นั่นเอง

จงสังเกตว่าการที่เรามัวหลงสำคัญตนว่าเป็นผู้ที่ถ่อมตัวนั้น แท้จริงหาใช่การถ่อมตัวแต่ประการใดไม่ หากแต่เป็นการอวดตัวมากกว่า ผู้รับใช้ของพระเจ้าจะต้องจำไว้ว่า การถ่อมตัวเป็นปัจจัยสำคัญประการแรก ในการปฏิบัติพระเจ้า

2. การปฏิบัติพระราชกิจของพระเยซูในโลก

พระเยซูได้อุทิศถวายตัวเพื่อช่วยมนุษยโลก พระองค์ทรงเริ่มต้นปฏิบัติพระราชกิจ ด้วยการรับศีลล้างบาปตามที่เห็นได้จากข้อพระธรรมซึ่งว่า “เราควรจะทำเพื่อความชอบธรรมสำเร็จทั้งสิ้น” (มัทธิว 3:15) ตลอดระยะเวลาสามปีที่พระองค์ทรงรับใช้พระบิดาเจ้านั้น พระองค์ได้ทรงเทศนาสั่งสอน กระทำการอัศจรรย์ฝึกฝนอบรมอัครสาวกทั้งสิบสองให้รู้จักรับผิดชอบในหน้าที่การงานต่าง ๆ เพื่อให้เป็นตัวแทนของพระองค์ในกายหน้า พระธรรมยอห์นตลอดทั้งเล่มล้วนแต่ชี้แจงให้ทราบว่า พระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จเข้ามาในโลก ก็เพื่อจะกระทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จ “เราต้องทำการของพระองค์ที่ทรงใช้เรามา เมื่อยังวันอยู่” (ยอห์น 9:4) นี่คือพระคำอันเด็ดเดี่ยว และมั่นคงขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า ตรวาทจนกระทั่งวาระสุดท้ายพระองค์จึงตรัสว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำการซึ่งพระองค์ทรงประทานให้ข้าพเจ้ากระทำนั้นสำเร็จแล้ว” (ยอห์น 17:4)

การปฏิบัติพระราชกิจของพระเยซูเรียกร้องให้เราถวายตัวแก่พระองค์ด้วยความเต็มใจ “ข้าพเจ้าถวายตัวของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่เขา เพื่อเขาจะถวายตัวโดยความจริงด้วย” (ยอห์น 17:19) พระเยซูทรงเรียกร้องเราให้ยึดมั่นในการปฏิบัติรับใช้พระเจ้า ด้วยความซื่อสัตย์ และด้วยความจริงใจ

3. แบบอย่างของพระเยซูคริสต์

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างของความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ที่สุด ซึ่งมนุษย์ทุกคนควรยึดถือและปฏิบัติตามอย่างยิ่ง เราจะเป็นคนที่สมบูรณ์ครบถ้วนได้ โดยพระคุณของพระเจ้า เพราะ “พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบาปประการใด” (1 เปโตร 2:2) “เราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ” (ยอห์น 8:29) การเปิดเผยถึงพระชนม์ชีพอันครบบริบูรณ์ของพระเยซูเจ้า เรียกร้องให้เราเป็นผู้บริสุทธิ์เช่นเดียวกับ

พระองค์ พระองค์ได้ทรง “ให้แบบอย่างแก่ท่านเพื่อท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์” (1 เปโตร 2:21) ทั้งนี้ เพราะความประพฤติเป็นการสำแดงออกของอุปนิสัยใจคอ อุปนิสัยใจคอเป็นผลของการกระทำในสิ่งที่ชอบธรรมและการกระทำแต่ในสิ่งที่ชอบธรรมนี้ เป็นผลจากการเข้าสนิทกับพระเจ้าอยู่เสมอนั่นเอง

4. การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ เป็นการเปิดเผยให้ทราบถึงความรักเหลือที่จะกล่าวได้ การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ เป็นการพลีชีวิต เป็นเครื่องสักการบูชา เพื่อไถ่โทษบาปแทนเรา ซึ่งไม่มีผู้ใดที่จะกระทำได้เป็นแบบอย่างอันประเสริฐ เราควรปฏิบัติตาม การที่พระเยซูทรงรักเรามากจนได้สละพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อเรา นี้เรียกว่า เราสละทุกสิ่งให้แก่พระองค์ด้วยความกตัญญู “เพราะพระองค์ได้ทรงยอมวางชีวิตของพระองค์ลงเพื่อเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายควรจะวางชีวิตของเราลงเพื่อพวกพี่น้อง” (1 ยอห์น 3:16) คำว่า “เราควร” ในที่นี้เป็นพันธะที่สำคัญประการหนึ่งซึ่งเราพึงปฏิบัติตาม นอกจากนี้ยังเป็นต้นกำเนิดของพันธะที่ยิ่งใหญ่อีกประการหนึ่ง คือ ความรักคงจะเห็นได้จากข้อพระธรรมต่อไปนี้ “ดูก่อนพวกที่รัก ถ้าพระเจ้าได้ทรงรักเราทั้งหลายเช่นนั้น เราก็ควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย” (1 ยอห์น 4:11) การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ทำให้เราได้เห็นการสำแดงออกซึ่งความรักอันใหญ่ยิ่งสูงสุด ซึ่งไม่มีความรักใด ๆ เปรียบเทียบได้ “ความรักใหญ่กว่านี้ไม่มีคือว่าซึ่งผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตัวเองเพื่อมิตรสหายของตน” (ยอห์น 15:13) ความรักนี้เร่งเร้าบังคับให้เรารักพระองค์ “เราทั้งหลายเกิดความรัก ก็เพราะพระองค์ได้ทรงรักเราก่อน” (1 ยอห์น 4:19) และยินดีที่จะปฏิบัติพระองค์ตราบนสิ้นชีวิต “ข้าพเจ้าก็รับทนจนสำเร็จในเนื้อหนังของข้าพเจ้า เพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร” (โคโลสี 1:24) และพร้อมที่จะสำแดงให้ชาวโลกได้ประจักษ์ว่า เราสามารถสละทุกสิ่งทุกอย่างถวายให้แก่พระองค์ได้ แม้กระทั่งชีวิตของเรา

5. การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ซึ่งให้เราทราบว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้สูงสุด ประกอบด้วยฤทธานุภาพเหนือจักรวาล พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรง “ชี้หมายไว้ว่าเป็นบุตรของพระเจ้า โดยฤทธานุภาพ ด้วยทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย” (โรม 1:4) ฉะนั้นพระเยซูหรือผู้รับใช้พระเจ้าในที่นี้จึงเป็นพระเจ้าของมนุษย์โลกทั้งปวง การเปิดเผยถึงพระองค์ในเรื่องนี้เรียกว่า ให้เราเชื่อฟังพระองค์โดยปราศจากข้อสงสัยใด ๆ “ด้วยว่าเพราะเหตุนี้เอง พระคริสต์จึงได้ทรงปลงพระชนม์และได้ทรงคืนพระชนม์อีก เพื่อจะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนตายและคนเป็น” (โรม 14:9) โดยการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์นี้แหละ เราจึงยอมเป็นพลเมืองที่ซื่อสัตย์ในแผ่นดินของพระองค์ อาจารย์เปาโลได้

บันทึกไว้บ่อยครั้งว่า “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 5:21) และโธมาก็ได้ขอมสารภาพด้วยความเคารพบูชาสูงสุดว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า” (ยอห์น 20:28) ตลอดจนเปโตรเองก็ได้สรรเสริญพระองค์ว่า “พระเยซูคริสต์เจ้าผู้เป็นที่รอดของเรา” (2 เปโตร 1:11) แม้แต่พระเยซูเองก็ทรงยอมรับว่า “ท่านทั้งหลายเรียกรเราว่าอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านว่าถูกแล้ว เพราะเราเป็นอย่างนั้น” ซึ่งพระองค์ก็ทรงเป็นเช่นนั้นจริง ๆ เมื่อตระหนักถึงความจริงนี้ และถวายตัวให้แก่พระองค์ด้วยความจงรักภักดี เราจะได้รับสันติสุข ความยินดี ฤทธิ์อำนาจและพระพรโดยการพินิจพระชนม์ของพระองค์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงยกย่องว่า เป็นผู้รับใช้ของพระองค์และเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง

6. การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูคริสต์

การพินิจพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ สำแดงให้เห็นถึงการเตรียมพร้อมของพระเจ้า การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์นี้เป็นพระราชกิจขั้นสุดท้ายในโลก ก่อนที่พระองค์จะเสด็จขึ้นไปกระทำพระราชกิจเพื่อเราต่อไปในสวรรค์

แม้ว่าพระเยซูคริสต์เจ้าจะประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาเจ้าแล้วก็ตาม พระองค์ก็มีได้ทรงนั่งเฉย พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ในฐานะเป็นปูโรหิตของเรา พระองค์ทรงเป็นทั้งปูโรหิตและพระมหากษัตริย์ของเรา การเปิดเผยถึงพระองค์ในเรื่องนี้เรียกร้องให้เรา มีความสามัคคีธรรมกับพระองค์ การเข้าไปในสวรรค์นี้ หมายถึงการเข้าไปในห้องที่บริสุทธิ์ที่สุด และมีใช่เฉพาะแต่พระเยซูเจ้าเท่านั้นที่จะเข้าไปได้ การนี้พระบิดาเจ้ายังทรงโปรดให้ผู้เชื่อทุกคนเข้าไปได้ด้วย กล่าวคือ หมายถึงการที่เราสามารถที่จะเข้าสนิทกับพระองค์ มีอิสรภาพในพระองค์ มีความสามัคคีธรรม กับพระองค์ และมีสิทธิ์ที่จะรับเอาฤทธิ์อำนาจและพระพรจากพระองค์ ด้วยเหตุนี้พระธรรมฮีบรูจึงเขียน “เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีมหาปูโรหิตผู้เป็นใหญ่ ที่ผ่านท้องฟ้าไปแล้ว คือพระเยซูบุตรของพระเจ้า ก็ให้เราทั้งหลายยึดความที่เราได้รับเชื่อนั้นไว้ให้มั่นคง” (ฮีบรู 4:14) “เหตุฉะนั้น เราทั้งหลายจงมีใจกล้า เข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ” (ฮีบรู 4:16) “และครั้นเรามีมหาปูโรหิตใหญ่...ก็ให้เราเข้ามาใกล้...ให้เราถือไว้ให้มั่นคง... และให้เราพิจารณากันและกัน...” (ฮีบรู 10: 21-23, 24)

7. ของประทานในวันพิชิตโลก

วันพิชิตโลกเปิดเผยให้เราทราบถึงฤทธานุภาพจากสวรรค์ คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระเยซูผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นผู้ประทานให้ ดังจะเห็นได้จากข้อพระธรรมซึ่งว่า “ครั้นพระองค์ ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามคำทรงสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมาตามซึ่งท่านทั้งหลาย ได้ยินและได้เห็นแล้ว” (กิจการ 2:33) การเปิดเผยนี้เรียกร้องให้เราเชื่อฟังในพระองค์ องค์เดียว

เท่านั้น คำว่าเพ็นเทศศเดหมายถึงอำนาจที่จะให้มีชีวิต เพื่อที่จะทำการ เพื่อที่จะรัก เพื่อที่จะเป็นพยาน เพื่อคอยทำพระเยซู เพื่อต่อสู้กับความทุกข์ทรมาน เพื่อต่อสู้กับความชั่วร้าย และหากถึงคราวจำเป็นก็ให้พร้อมที่จะตายเพื่อพระองค์ได้ “พระเยโฮวาแห่งพลโยธาทั้งหลายตรัสว่าไม่ใช่ด้วยกำลังและฤทธิ์ แต่โดยพระวิญญาณของเรา” (เศคาริยาห์ 4:6) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงโปรดประทานสิ่งต่าง ๆ ทุกอย่างให้แก่เราทุกเมื่อ ตามความจำเป็นของเรา กล่าวคือเป็นฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ซึ่งจัดสรรทุกสิ่งเพื่อการยังชีพไว้ให้แก่เรา เพื่อให้ปฏิบัติรับใช้พระองค์ ซึ่งเมื่อพระองค์ประทานให้แก่เราแล้ว ผู้หนึ่งผู้ใดจะปฏิเสธ หรือไม่เอาใจใส่ หรือนำไปใช้โดยที่ไม่เกิดผลแก่พระเจ้าแล้ว บุคคลผู้นั้น จะไม่มีทางได้รับการอภัยโทษจากพระองค์เลย สิ่งใดที่มนุษย์กระทำโดยอาศัยความรู้ความสามารถของตนเอง จะไม่มีทางได้รับผลสำเร็จเลย แต่ถ้าทำโดยอาศัยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ผลงานนั้น ๆ ย่อมจะได้รับผลสำเร็จ ยิ่งยืนถาวร เกิดผลทวีขึ้น และกลายเป็นที่ถวายเกียรติยศแก่พระเจ้า ถ้าเราตระหนักในความจริงข้อนี้ เชื้อพืงและกระทำการทุกอย่าง ในพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระคริสต์แล้ว ชีวิตของเราที่จะ “อิมเต็มด้วยพระคุณ และอิมหนาด้วยพระพรแห่งพระเจ้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 33:32) และ “เป็นผู้ที่ได้ถูกเตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับการดีทุกอย่าง” (2 ทิโมธี 3:17)

8. การประทับอยู่ในสวรรค์ของพระเยซูคริสต์

การที่พระเยซูคริสต์ประทับอยู่ในสวรรค์นั้น เป็นการสำแดงให้ทราบว่า พระองค์ประทับอยู่กับเราตลอดไปเป็นนิรันดร์ ในสมัยนี้ผู้เขียนพระราชประวัติของพระเยซูคริสต์มักจะตั้งต้นเรื่องที่เมืองเบธเลเฮม และจบลงที่ภูเขาเมกอกเทศ แต่แท้จริงแล้วพระคริสต์ธรรมใหม่ได้ชี้แจงถึงพระราชกิจของพระองค์ทั้งในสวรรค์ คือก่อนที่จะเสด็จลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ และต่อเนื่องไปจนกระทั่งพระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และปฏิบัติรับใช้พระบิดาเจ้าต่อไปเป็นนิรันดร์ บัดนี้พระราชกิจของพระองค์ในโลกนี้ได้สำเร็จครบถ้วนแล้วยังเหลือแต่พระราชกิจในสวรรค์เท่านั้น พระเยซูคริสต์ทรงช่วยเหลือเราทุกคน พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาให้เรา ทรงเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ทรงเป็นผู้นำของคริสตจักร และทรงสนใจในมนุษย์ทุก ๆ คน พระธรรมเล่มที่ห้าในพระคริสต์ธรรมใหม่มีชื่อว่า “กิจการของอัครสาวก” ซึ่งแท้จริงแล้วควรจะเป็น “กิจการของพระเยซูผู้ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์” จึงจะเหมาะสมกว่า การเปิดเผยเรื่องราวของพระองค์ในขั้นนี้เรียกร้องให้เราประกาศพระกิตติคุณให้แก่มนุษย์โลกทุก ๆ คน พระองค์ตรัสแก่เราว่า “นี่แหละเราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไปเป็นนิรันดร์กว่าจะสิ้นโลก” (มัทธิว 28:20) ดังนั้นเราจึงต้องออกไปประกาศทั่วโลก ดังจะเห็นได้จาก การประกาศของอัครสาวกในยุคแรกว่า “พวกสาวกเหล่านั้น จึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และพระองค์ทรงร่วมงานกับเขา.....” (มาระโก 16:20) และที่มิชชันนารีได้ออกไปประกาศก็เพราะพระ

บัญชาให้ พวกเขาไปก็เพราะพระเจ้าประทานฤทธิ์เดชให้ และทรงรับรองว่า จะสถิตอยู่กับพวกเขา ส่วนเราเล่าจะนั่งเฉยอยู่หรือ จะถอยหลังหรือ? หรือจะเดินหน้า เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าสำเร็จ

9. การเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์

คำพยากรณ์เป็นเรื่องราวที่เขียนไว้ล่วงหน้า ถึงแม้ว่าขณะนี้พระเยซูจะยังไม่เสด็จกลับมา แต่เราก็แน่ใจได้ว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาตามคำพยากรณ์อย่างแน่นอน การเสด็จกลับมา เป็นการเปิดเผยให้ทราบถึงความเป็นพระมหากษัตริย์นิรันดร์ของพระองค์ การเสด็จกลับมาของพระเยซูเป็นความหวังของโลก และความมั่นใจว่าพระเยซูทรงเป็นพระมหากษัตริย์ของเราแน่ละ เรียกร้องให้เรามีความไว้วางใจในพระสัญญาของพระเจ้าด้วยความยินดี เราควรดำรงชีวิตและรับใช้พระเจ้าด้วยความหวังนี้ เพราะการที่เราวางใจในพระองค์เช่นนี้ จะทำให้เรามีฤทธิ์อำนาจและพ้นจากความท้อแท้หมดหวัง นอกจากนี้ยังทำให้เราเป็นผู้ที่มองโลกในแง่ดี ไม่ท้อแท้ หรือมองโลกในแง่ร้ายเลย ขอให้เราอย่าได้ถอยเป็นอันขาด แม้ว่าจะต้องประสบกับปัญหาที่น่าเศร้าในสถานการณ์ของโลกในปัจจุบันเพียงใดก็ตาม เพราะว่า “พระองค์จะทรงปกครองโลกทั้งหมด”

ขอให้เราจงพิจารณาดูอีกครั้งหนึ่งว่า พระราชประวัติของพระเยซูคริสต์ทั้งเก้าขั้นที่กล่าวมานี้ จะช่วยชีวิตของเราได้อย่างไรบ้าง

1. การเสด็จมาบังเกิดของพระองค์ เรียกร้องให้เราถ่อมตัวลงให้มากที่สุด
2. การปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ เรียกร้องให้เราถวายตัวแก่พระเจ้าด้วยความเต็มใจ
3. แบบอย่างของพระองค์ เรียกร้องให้เราเป็นผู้บริสุทธิ์เช่นเดียวกับพระองค์
4. การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ เรียกร้องให้เราสละทุกสิ่งเพื่อพระองค์ด้วยความกตัญญู
5. การฟื้นคืนพระชนม์ เรียกร้องให้เราเชื่อฟังพระองค์โดยปราศจากข้อสงสัยใด ๆ
6. การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ เรียกร้องให้เรามีความสามัคคีธรรมกับพระองค์
7. ของประทานในวันฟื้นเทศกาลเสด็จ เรียกร้องให้เราเชื่อฟังในพระองค์องค์เดียวเท่านั้น
8. การประทับอยู่ในสวรรค์ของพระองค์ เรียกร้องให้เราประกาศพระกิตติคุณ
9. การเสด็จกลับมาของพระองค์ เรียกร้องให้เรามีความไว้วางใจในพระสัญญาของพระเจ้าด้วยความยินดี

เมื่อเป็นเช่นนี้เราจะตอบข้อเรียกร้องเหล่านี้ได้อย่างไร ขณะนี้ชาวโลกกำลังเฝ้าสังเกตการณ์ดำเนินชีวิตของคริสเตียนที่แท้จริงอย่างใกล้ชิด ในพระคริสตธรรมใหม่มีคำกริยาอยู่สามคำที่ชี้ถึงการรับผิดชอบในหน้าที่ของเรา คือ “ข้าพเจ้าควรทำ” “ข้าพเจ้าต้องทำ” และ “ข้าพเจ้าจะทำ” ขอให้เราพูดเหมือนกับที่อาจารย์เปาโลพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นหนี้... เหตุฉะนั้นส่วนข้าพเจ้าเต็มใจพร้อมที่จะประกาศพระกิตติคุณ” (โรม. 1:14,15) ขอให้เราจดจำถ้อยคำที่นางมาเรียพูดกับบรรดาคณินใช้ในการเตรียมน้ำองุ่น

สำหรับรับรองแขกหรือ ในการเลี้ยงฉลองพิธีสมรสที่บ้านคานา ซึ่งว่า “ท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำสิ่งใดก็จงกระทำตามเถิด” (ยอห์น 2:5) ไว้ไว้ดี ขอให้เราจงอยู่ในสภาพพร้อมที่จะพูด เช่นเดียวกับที่ข้าราชบริพาร ของกษัตริย์ดาวิดทูลต่อพระองค์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงพอพระทัยจะกระทำประการใดก็แล้วแต่จะทรงโปรด” (2 ซามูเอล 15:15)

บทที่หก การดำเนินกับพระเจ้า

“ทั้งสองจะดำเนินด้วยกัน ถ้าเขาทั้งสองไม่พร้อมใจกันจะได้อะไร” (อาโมส 3:3)

พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้เปรียบเทียบการดำเนินชีวิตคริสเตียนไว้ว่าเป็นเหมือนดั่งการเคลื่อนไหวของอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย บางครั้งก็เน้นถึงดวงตา เช่น “จงหันมาหาเราและรับความรอด” (45:22) บางครั้งก็เน้นถึงหู เช่น “จงฟังเพื่อเจ้าจะได้ดำรงชีวิตอยู่” (อิสยาห์ 55:3) บางครั้งก็เน้นถึงมือ บางครั้งก็เน้นถึงปาก เช่น “ท่านทั้งหลายจงชิมดู จึงจะรู้ว่าพระเยโฮวาเป็นผู้ประเสริฐ” (สดุดี 34:8) แต่คำที่ใช้บ่อยครั้งที่สุด และมีความหมายมากที่สุดทั้งในพระคัมภีร์เดิม และพระคริสตธรรมใหม่ก็คือเท้าหรือ “การเดิน” พระธรรมเอเฟซัสได้เปรียบเทียบเกี่ยวกับ “การเดิน” หรือ “การดำเนิน” หรือ “การประพฤติ” ไว้ไม่น้อยกว่าเจ็ดครั้งเป็นคำที่ใช้เปรียบเทียบชีวิตคริสเตียนได้อย่างดี “การเดิน” เป็นการบริหารร่างกายที่ดีที่สุดวิธีหนึ่ง เพราะอวัยวะทุกส่วนของร่างกายต่างก็เคลื่อนไหวกันอย่างทั่วถึง เหตุที่เท้าใช้เปรียบเทียบกับชีวิตคริสเตียนได้เป็นอย่างดีนั้น ก็เพราะในศาสนาคริสต์ เราต้องมอบอวัยวะของเราทุกส่วนตลอดจน สมอง และจิตใจทั้งหมดของเราให้แก่พระเจ้า ความสามารถทั้งหมดที่เรามีอยู่ก็ใช้เพื่อพระองค์เท่านั้น

ข้อพระธรรมในตอนต้นของบทเรียนนี้ เปรียบเทียบชีวิตคริสเตียนได้ว่าเป็นเสมือนการเดิน พระเจ้าได้ตรัสเตือนชนชาติอิสราเอลโดยทางศาสดาพยากรณ์ ให้พวกเขาระลึกถึงสิทธิพิเศษ ซึ่งพวกเขาได้รับจากการมีสัมพันธภาพกับพระองค์ และได้ทรงประกาศให้พวกเขาสำนึกถึงความผิดบาปในการที่พวกเขาหันห่างไปจากพระองค์ นอกจากนั้นยังได้ทรงชี้ให้ชนชาติอิสราเอลเห็นว่า พวกเขาไม่มีทางที่จะมีสัมพันธภาพกับพระองค์เหมือนเดิมได้เลย เว้นไว้แต่ว่าพวกเขาจะรู้สึกสำนึกตัวกลับใจใหม่ และกลับมาพระองค์เช่นเดิมเท่านั้น

1. ลักษณะของชีวิตคริสเตียน

ชีวิตคริสเตียนเปรียบเสมือนการเดิน โดยปกติการเดินนั้นบ่งถึงลักษณะสำคัญสี่ประการ คือ

ก. คนที่เดินจะต้องเป็นผู้ที่มีชีวิตอยู่ คนที่ตายไปแล้วย่อมเดินไม่ได้ฉันใด ชีวิตคริสเตียนก็ฉันนั้น คริสเตียนที่จะดำเนินไปกับพระเจ้าได้นั้น จะต้องเป็นผู้ได้รับชีวิตฝ่ายวิญญาณจิตจากพระองค์เท่านั้น หากว่าไม่ได้รับชีวิตนี้จากพระองค์ เขาก็ไม่สามารถที่จะดำเนินร่วมกับพระองค์ได้ “ผู้ที่มีพระบุตรนั้นก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้านั้นไม่มีชีวิต” (1 ยอห์น 5:12) ฉะนั้นเมื่อเราได้รับเอาชีวิตจากพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เราก็สามารถที่จะดำเนินร่วมกับพระองค์ได้อย่างมั่นคง

ข. การเดินย่อมหมายถึงการเคลื่อนไหว การเดินร่วมกับพระเยซู หมายความว่าเรากำลังทำการเพื่อพระเยซู ชีวิตของเราจะอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ เราจำต้องออกแรงทำการเพื่อพระองค์ การพิสูจน์ว่าเราได้รับชีวิตฝ่ายวิญญาณจิตจากพระเจ้านั้นขึ้นอยู่กับพระองคืี่เอง

ค. การเดินแสดงถึงความก้าวหน้า การที่จะให้ร่างกายของเราเคลื่อนที่ไปโดยที่เราไม่ขยับเขยื้อนร่างกายนั้น เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์มีหลายข้อที่พยายามชักชวน ผู้เชื่อก้าวหน้าไปในชีวิตคริสเตียน ให้มีประสบการณ์ในพระเจ้า ให้รู้ซึ่งในพระองค์ยิ่งขึ้น ให้เป็นเหมือนกับพระองค์ และให้การทำงานมีอิทธิพลมากยิ่งขึ้น

ง. การเดินชี้ให้เห็นว่าต้องมีจุดหมายปลายทาง การเดินของคริสเตียนมิใช่เป็นการเที่ยวเตร่หรือเดินอย่างปราศจากจุดหมายปลายทาง กล่าวคือจะต้องมีทั้งต้นทาง และปลายทางที่แน่นอน จุดตั้งต้นของคริสเตียนคือโลก และจุดหมายปลายทางคือสวรรค์

การเดินของคริสเตียน มิใช่เป็นการเดินคนเดียวหากแต่มีเพื่อนร่วมทางไปด้วย พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้เน้นถึงความรัก และความสามัคคีธรรมของคริสเตียนไว้อย่างชัดเจนหลายครั้งหลายหน ฉะนั้นคริสเตียนจึงมิได้อยู่คนเดียว หรืออีกนัยหนึ่งว่า คริสเตียนที่อยู่คนเดียวนั้น ไม่ใช่คริสเตียนที่แท้จริงเลย โดยนัยแห่งพระคริสตธรรมใหม่นั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเป็นคริสเตียน โดยที่ไม่มีความสามัคคีธรรมกับคริสเตียนอื่นได้เลย และเมื่อมีความสามัคคีธรรมกับพี่น้องคริสเตียนด้วยกัน ก็จะทำให้มีความยินดี มีผลกำลังและได้รับการคลายจากพระเจ้ายิ่งขึ้น

ในบทนี้เราจะไม่กล่าวถึงความสามัคคีธรรม ระหว่างคริสเตียนด้วยกัน แต่จะกล่าวถึงความสามัคคีธรรมระหว่างผู้เชื่อกับพระเจ้าเท่านั้น ขอให้ท่านหมั่นสังเกตคำอุปมาในพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่เกี่ยวกับการดำเนินชีวิต “เจ้าจงเดินอยู่ตรงหน้าเรา” (ปฐมกาล 17:1) นี่คือพระคำรัสที่พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัม ให้ดำเนินชีวิตด้วยความซื่อสัตย์ เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ “เจ้าทั้งหลายจงดำเนินตามพระเยโฮวา พระเจ้าของเจ้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 13:4) ผู้เชื่อก็จะต้องติดตามพระเจ้าอย่างใกล้ชิด ด้วยความซื่อสัตย์เช่นเดียวกัน ดังที่อาจารย์เปาโลบันทึกไว้ว่า “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายได้รับพระเยซูคริสตเจ้าแล้วฉันทิด ก็จงดำเนินตามพระองค์นั้น” (โคโลสี 2:6) พระเจ้าทรงบัญชาผู้เชื่อทุกคนให้ดำเนินไปกับพระองค์ แต่เหนือสิ่งอื่นใดก็จะต้องดำเนินชีวิต “อย่างสุภาพ เคียงคู่กันไปกับพระเจ้า” (มีคาห์ 6:8) นี้คือความสามัคคีธรรมที่ใหญ่ยิ่งที่สุด และแท้จริงที่สุดซึ่งเรามีต่อพระเจ้า ในการดำเนินชีวิตประจำวันของเรา

ความสามัคคีธรรมระหว่างผู้เชื่อกับพระเจ้านั้น มีความหมายลึกซึ้งยิ่งกว่าการเป็นมิตรต่อกันมากนัก กล่าวคือยังหมายถึงการเข้าสนิทเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระเจ้าอีกด้วย ดังข้อพระธรรมซึ่งว่า “แท้จริงเราก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์”

(1 ยอห์น 1: 3) “*ความสนิทสนมกับพระวิญญูญาณบริสุทธิ์*” (1 โครินธ์ 13:14) การที่พระเยซูคริสต์เสด็จมาบังเกิดในโลก ก็เพื่อให้มนุษย์ได้มีความสามัคคีธรรมกับพระเจ้านั่นเอง

การที่เรามีความสนิทสนมต่อกันนั้น ย่อมจะต้องก่อให้เกิดความเกี่ยวโยงกันอย่างน้อยที่สุดก็สามประการดังนี้คือ (1) มีการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน (2) รักกันซึ่งกันและกัน (3) มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่นเมื่อคนสองคนเป็นมิตรที่ดีต่อกัน เขาก็ย่อมจะรู้จักเรื่องราวของกันและกันดีขึ้น มีความรักซึ่งกันและกันมากขึ้นกว่าเดิมมีความเห็นอกเห็นใจและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ ความสามัคคีธรรมระหว่างผู้เชื่อกับพระเจ้าก็ย่อมประเสริฐเหนือสิ่งอื่นใด เท่าที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์เดิมนั้น ปรากฏว่าผู้ที่มีโอกาสดำเนินร่วมกับพระเจ้า มีเพียงสองคนคือ อาโนค (ปฐมกาล 5: 22) และโนอาห์ (ปฐมกาล 6:9) แต่แน่นอน ผู้เชื่ออื่น ๆ ก็มีความสามัคคีธรรมกับพระองค์ด้วยเช่นเดียวกัน ดังจะเห็นได้จากพระบัญญัติ 34:10 ซึ่งกล่าวถึงโมเสสว่า พระเจ้าทรงสนทนากับท่าน “หน้าต่อหน้า”

ทั้งอาโนคกับโนอาห์ต่างก็เป็นแบบอย่างการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่ดียิ่ง สำหรับอาโนคนั้นเป็นคนทีเคร่งครัดต่อการดำเนินตามพระเจ้ามาก ท่านนมัสการพระเจ้าด้วยความซื่อสัตย์เสมอมา ยิ่งกว่านั้นท่านได้เป็นพยานอย่างซื่อสัตย์ต่อพวกทรชนคนบาป ที่กระทำการอันหยาบหยวมต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า (ดู ยูดา ข้อ 14,15) ส่วนโนอาห์นั้นได้ใช้เวลาในการสร้างนาวากว่าหนึ่งร้อยปี ท่านได้ทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อยตลอดเวลา แต่แม้กระนั้นท่านก็ยังมีเวลาพอที่จะปฏิบัติรับใช้พระเจ้า ดำเนินชีวิตตามน้ำพระทัยของพระองค์ ฉะนั้นเราจึงไม่สมควรที่จะกล่าวว่า ดำเนินชีวิตร่วมกับพระเจ้านั้นเป็นการไม่บังควร เพราะเป็นสิ่งที่อยู่เหนือความสามารถของเรา สิ่งใดบรรพบุรุษของเรากระทำมาแล้ว เราก็ย่อมสามารถที่จะกระทำได้เช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพราะพระเจ้าทรงโปรดประทานพระคุณของพระองค์ให้แก่มนุษย์อย่างเท่าเทียมกันตลอดทุกสมัยนั่นเอง และพระเจ้า “*ทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอพระองค์*” (โรม 10:12)

ตลอดทั้งพระคัมภีร์เดิมมีเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ได้รับการยกย่องให้เป็น “*มิตรของพระเจ้า*” คือ อับราฮัม (2 พงสาวดาร 20:7, อีสยาห์ 41:8, ยากอบ 2:23) ซึ่งแม้แต่พวกมุสลิมในแถบทะเลทรายอาระเบีย ก็ยังเคารพนับถือท่านว่าเป็นมิตรของพระเจ้ามาตราบนานเท่าทุกวันนี้ แต่ในพระคริสตธรรมใหม่ พระเยซูได้ประทานตำแหน่งนี้ให้แก่สาวกของพระองค์ทุก ๆ คน “*เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย*” (ยอห์น 15:15) “*ถ้าท่านทั้งหลายจะประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ๆ จะเป็นมิตรสหายของเรา*” (ยอห์น 15:14)

2. เคลือบลับในการดำเนินชีวิตคริสเตียน

เราจะดำเนินชีวิตร่วมกับพระเจ้าได้อย่างไร? สำหรับปัญหานี้ คำตอบมีอยู่ในพระธรรมอาโมส 3:3 อย่างชัดเจนแล้ว ซึ่งว่า “*ทั้งสองจะดำเนินด้วยกัน ถ้าเขาทั้งสองไม่พร้อมใจกันจะได้อย่างไร*” นี่คือความจริงที่ไม่มีใครปฏิเสธได้ เมื่อมีคนสองคนซึ่งเป็นมิตรสหายกัน เดินไปด้วยกัน เขาก็ย่อมจะต้องมี

ความเห็นพ้องกัน ในเรื่องเวลาเดินทางจุดหมายปลายทาง ตลอดจนเรื่องราวที่สนทนากันในระหว่างเดินไปด้วยกัน

ในทำนองเดียวกัน เมื่อผู้เชื่อตั้งใจจะดำเนินชีวิตร่วมกับพระเจ้า เขาก็ย่อมจะต้องมีความคิดเห็นต้องกันกับพระเจ้าทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นกรณีใด ๆ รากศัพท์คำว่า “เห็นพ้องต้องกัน หรือ ตกลงร่วมกัน” ในภาษาฮีบรูนั้น ก็คือคำเดียวกันกับคำว่า “พบกันที่พลับพลาประชุม” นั่นเอง ในพระธรรมคัมภีร์เกาหนังสืออพยพ มีสามข้อที่กล่าวถึงเคล็ดลับในการดำเนินร่วมกับพระเจ้า

ก. พระเจ้าทรงพบปะกับพลไพร่ของพระองค์ ณ พระที่นั่งแห่งพระกรุณาซึ่งตั้งอยู่บนหีบคำปฏิญาณ พระเจ้าตรัสว่า “เราจะปรากฏแก่เจ้า ณ ที่นั่น” (อพยพ 25:22) ปุโรหิตใหญ่จะไปที่นั่นปีละครั้งพร้อมกับเอาโลหิตถวายเป็นบูชาไปทาไว้บนพระที่นั่งของพระเจ้าเป็นหมายสำคัญว่า พระเจ้าและพลไพร่ของพระองค์ได้พบปะกัน และมีความสันติสุขร่วมกัน แต่ในพระคริสตธรรมใหม่ เราจะพบพระเจ้าได้ที่ไม้กางเขน เพราะว่า “พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูขึ้นไว้ให้ปรากฏเป็นที่ระงับพระพิโรธ เพราะความเชื่อโดยพระโลหิตของพระองค์” (โรม 3:25) เรามีความสามัคคีธรรมกับพระเจ้าได้ เพราะพระเยซูได้ทรงหลังพระโลหิตไถ่เราไว้ ความสามัคคีธรรมกับพระเจ้านี้ มิใช่เกิดขึ้นเพียงชั่วครู่ชั่วยามเฉพาะเมื่อเรารับเชื่อพระองค์เท่านั้น หากแต่ดำรงอยู่จนตลอดชีวิตของเรา เรื่องราวเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์จะตราตรึงอยู่ในห้วงนึกคิดของเรา อย่างไม่มีวันลืมเลือน

ข. พระเจ้าทรงพบปะกับพลไพร่ของพระองค์ที่แท่นบูชา “นี่จะเป็นบูชาเผาเสมอไป... ไกล่ประตุพลับพลาประชุมนั้น...และที่นั่นเราจะพบกับเจ้า และสนทนากับเจ้า” (อพยพ 29:42) พลไพร่ของพระเจ้าได้เผาเครื่องสักการบูชาถวายแก่พระเจ้าทุก ๆ เช้า เป็นเครื่องหมายแสดงว่า เขาได้ถวายตัวถวายชีวิตจิตใจทุกอย่างให้แก่พระองค์ อาจารย์เปาโลได้วิงวอนเราในเรื่องนี้ว่า “...ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวแก่พระองค์ เป็นเครื่องบูชาอันมีชีวิตอยู่อันบริสุทธิ์และเป็นที่ยอมรับพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการปฏิบัติสมกับฝ่ายวิญญาณจิตของท่านทั้งหลาย” (โรม 12:1) เมื่อเราถวายชีวิตจิตใจทั้งหมดของเราให้แก่พระเจ้า พระองค์จะเสด็จมาพบปะกับเรา และเราก็จะได้ดำเนินไปกับพระองค์

การที่เราไม่สามารถดำเนินกับพระเจ้าได้นั้น อาจเป็นเพราะว่าเรามีได้ถวายจิตใจ และร่างกายทั่วทุกส่วนของเราให้แก่พระองค์นั่นเอง มีคริสเตียนจำนวนไม่น้อยที่รู้สึกปลื้มปีติยินดี ในการที่พระเยซูทรงวายพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อพวกเขา แต่พวกเขามีได้ถวายชีวิตจิตใจให้แก่พระองค์เลย ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถที่จะดำเนินไปกับพระเจ้าได้

ค. พระเจ้าทรงพบปะกับพลไพร่ของพระองค์ที่แท่นเผาเครื่องหอม หน้าหีบปฏิญาณ พระเจ้าทรงบัญชาให้ปุโรหิตปรุงเครื่องหอมและเผาบูชาพระองค์บนแท่นทุก ๆ วัน ณ ที่นั่นแหละที่ “เราจะพบกับเจ้า” (อพยพ 30:36) ในสมัยก่อนนั้น ประชาชาติอิสราเอลต่างพากันนมัสการพระเจ้าและระลึกถึง

พระองค์ ณ ที่แท่นเผาเครื่องหอมนี้เป็นประจำทุก ๆ วัน เราเองก็เช่นเดียวกัน เราจะต้องนมัสการพระเจ้า และเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยการอธิษฐานและอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ของพระองค์ทุก ๆ วัน ในการอธิษฐานนั้น เราเป็นฝ่ายพูดต่อพระเจ้า ส่วนการอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้น พระเจ้าเป็นฝ่ายตรัสแก่เรา นี่เป็นอีกวิธีหนึ่งที่พระเจ้าทรงพบปะกับเรา

แต่ก็มีอยู่บ่อยครั้งที่เราไม่สามารถดำเนินร่วมกับพระเจ้าได้ ทั้งนี้เพราะเรามิได้เข้าเฝ้าพระเจ้านั่นเอง เราจะมีชีวิตคริสเตียนที่แท้จริงไม่ได้ ถ้าเราไม่มีเวลาอธิษฐานและไตร่ตรองถึงพระองค์เป็นส่วนตัว เราจะต้องมีเวลาที่จะอธิษฐานพูดต่อพระองค์ และรับฟังพระคำรัสขของพระองค์ เราจะเอาความโกลาหลวุ่นวายของชีวิตในปัจจุบันขึ้นมาเป็นข้อแก้ตัวไม่ได้ เราจะต้องจัดเวลาไว้สำหรับพระองค์ให้แน่นอน แม้แต่ผู้ที่มิมีธุรกิจการงานผูกมัดตัวที่สุด ก็ต้องใช้เวลาอธิษฐาน และศึกษาไตร่ตรองข้อพระคัมภีร์เพื่อที่จะพบปะกับพระเจ้า และรับผลกำไรจากพระองค์ สำหรับดำเนินธุรกิจในวันหนึ่ง ๆ อย่างน้อยวันละห้านาที เป็นประจำทุก ๆ วัน

การอธิษฐานและศึกษาไตร่ตรองพระคริสตธรรมคัมภีร์ทุก ๆ วันนี้แหละ เป็นรากฐานสำคัญของชีวิตคริสเตียนที่แท้จริง “ผู้ที่คอยท่าพระเยโฮวา จะได้รับกำลังเพิ่มขึ้น” (อิสยาห์ 40:31) พระเยซูเองได้อธิษฐานมาก “ครั้นเวลาเช้ามีดพระองค์ได้ทรงตื่นขึ้นเสด็จออกไปยังที่สงัดและทรงอธิษฐานที่นั่น” (มาระโก 1:35) เมื่อเป็นเช่นนี้ เราจะไม่ยอมพบปะกับพระเจ้าตั้งแต่บัดนี้อีกหรือ? ไม่มีสถานที่พิเศษอื่นใดที่เราจะพบปะกับพระเจ้าอีกแล้วนอกจากการอธิษฐาน และอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์เท่านั้น และโดยวิธีนี้จะทำให้สามารถพบปะกับพระองค์ได้ทุกเวลา และทุกหนทุกแห่ง

ขอให้เราพึงรักษาคำมั่นสัญญาในอันที่จะพบปะกับพระเจ้าทุก ๆ วันไว้ให้ดี เพราะเมื่อเรานัดหมายว่าจะพบกับผู้หนึ่งผู้ใดไว้แล้ว หากบุคคลผู้นั้นไม่ยอมพบเราตามคำมั่นสัญญา ก็ย่อมจะทำให้เราขุ่นเคืองใจ เมื่อเป็นเช่นนั้นจงคิดดูเถิดว่า พระเจ้าจะทรงรู้สึกร่างอย่างไร หากเราไม่ยอมทำตามคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้แก่พระองค์ เรื่องนี้แม้แต่ในการประชุมพิเศษเอง ก็มีบ่อยครั้งที่เราผิดพลาดมิได้กระทำตามคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับพระองค์ตั้งแต่แรก

ฉะนั้นเราจึงต้องเอาใจใส่ต่อการนมัสการพระเจ้า เข้าเฝ้าพระองค์เป็นส่วนตัวทุก ๆ วัน แล้วชีวิตของเราที่จะเจริญวัฒนาในพระองค์ก็ยิ่งขึ้นเป็นลำดับ และจะกลายเป็นพระพรสำหรับชีวิตของผู้อื่นอีกด้วย และเมื่อคำสัญญาของเราสำเร็จครบถ้วน “เขาเหล่านั้นจะเดินกับเรา นุ่งห่มผ้าขาว เพราะว่าเขาเป็นคนที่เหมาะสมแล้ว” (วิวรณ์ 3:4)

บทที่เจ็ด ความบริบูรณ์ของพระเจ้า

“ขอพระเจ้าผู้ทรงประทานความหวัง ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายอิมใจด้วยความยินดีและความสุขในความเชื่อ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ประกอบด้วยความหวังโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ส่วนท่านทั้งหลายนั้น ข้าพเจ้าเชื่อเป็นแน่ที่ท่านทั้งหลายบริบูรณ์ด้วยการดี ประกอบด้วยความรู้ทุกอย่าง อาจจะเตือนสติซึ่งกันและกันได้ด้วย” (โรม 15:13, 14)

ชายคนหนึ่งได้ไปเยี่ยมคริสเตียนผู้หนึ่ง ซึ่งป่วยอยู่เกือบจะตาย เขาได้ปฏิบัติรับใช้พระเจ้าด้วยความสัตย์ซื่อตลอดมา มิตรสหายผู้หนึ่งได้กล่าวขอร้องชมเชยการปฏิบัติรับใช้พระเจ้า และเชื่อว่าเมื่อเขาตายไปแล้ว พระเจ้าก็คงจะรับเขาขึ้นไปอยู่สวรรค์อย่างมีเกียรติ คนป่วยพูดอย่างถ่อมตัวว่า “ขอเพียงแต่ให้ผมได้มีโอกาสคลานเข้าไปในสวรรค์ ผมก็พอใจแล้ว” การที่เขาพูดเช่นนั้นก็เพราะความถ่อมใจของเขาตนเอง แต่แท้ที่จริงแล้ว คริสเตียนไม่ต้องคลานเข้าสวรรค์เลย เพราะอัครสาวกเปโตรได้กล่าวไว้ว่า “ท่านทั้งหลายจะได้มีสิทธิสมบูรณ์ ที่จะเข้าในนิคมภูมิของพระเยซูคริสตเจ้าผู้เป็นที่รอดของเรา” (2 เปโตร 1:11) และอาจารย์เปาโลเองก็ได้กล่าวซ้ำหลายครั้งว่า ชีวิตคริสเตียนคือ “ทรัพย์สิ้นเงินทอง” “ความอุดม” “สิ่งของเป็นอันมาก” “ความบริบูรณ์” นอกจากนั้นท่านยังได้อธิษฐานขอให้คริสเตียนทุกคน “ได้รับความเต็มบริบูรณ์ของพระเจ้าจนเต็มเปี่ยม” (เอเฟซัส 3:19) อาจารย์เปาโลมิได้พึงพอใจต่อการที่จะคลานเข้าสู่สวรรค์เลย ท่านมีความปรารถนาอย่างแรงกล้า ที่จะให้ทุกคนซึ่งท่านได้นำมารับเชื่อ มีชีวิตคริสเตียนที่เต็มบริบูรณ์ในโลกนี้ และเมื่อตายไปแล้วก็ได้เข้าสู่ความยินดี อันบริบูรณ์ของพระเจ้าในสวรรค์อย่างเต็มภาคภูมิ นี่คือนิคมภูมิที่แท้จริง เป็นชีวิตที่บริบูรณ์ มีความลึกซึ้ง มีฤทธิ์อำนาจ เป็นชีวิตที่ดำเนินตามแบบอย่างในพระคริสตธรรมคัมภีร์ พระธรรมโรม 15:13,14 ได้อธิบายไว้อย่างละเอียดว่า ชีวิตนี้มีองค์ประกอบไม่น้อยกว่าหกประการ

1. ความบริบูรณ์ของพระเจ้าคืออะไร

ก. เป็นความบริบูรณ์แห่งความยินดี “อิมใจด้วยความยินดี” (โรม 15:13) ความยินดีเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งในชีวิตคริสเตียน ความยินดีเป็นผลแห่งการรับเชื่อพระเยซู พระคริสตธรรมคัมภีร์ จำแนกความยินดีออกเป็นสองชั้น คือ

ขั้นแรก เรามีความยินดีในความรอด ซึ่งเราได้รับจากการที่พระเจ้าทรงยกโทษบาปให้แก่เรา มีความยินดีจากการที่ได้เป็นอิสระพ้นจากบาปทั้งปวง ชีวิตในอดีตของเราได้ปกคลุมไว้ด้วยความชอบธรรมของพระคริสต์แล้ว นี่คือการประสพการณ์ของผู้คนนักโทษแห่งเรือนจำในเมืองฟิลิปปิ เขาได้ “แสดงความยินดีเป็นอย่างยิ่ง...เพราะได้เชื่อถือพระเจ้า” (กิจการ 15:34) และเมื่ออัครทูตดาวิดหลงกระทำความผิด

บาป ท่านก็ได้อธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงโปรดประทานความยินดี คืนให้แก่ท่านว่า “ขอพระองค์ทรงคืนความยินดีในความรอดของพระองค์กลับมาให้ข้าพเจ้าขอโปรดให้ข้าพเจ้ายังคงมีความสมัครใจ”

(สดุดี 51:12)

ขั้นที่สอง เมื่อเราได้รับความรอดแล้ว ก็ยอมทำให้เรามีความอึดใจ อาจมีบางคนถามว่า จริงหรือที่ว่าคริสเตียนมีความอึดใจ ในขณะที่มีชีวิตอยู่ในโลก เรามิได้จำกัดคำนี้ไว้ใช้กับชีวิตซึ่งจะมาถึงในอนาคตเท่านั้นหรือ? ถ้าเช่นนั้นเรามีความอึดใจในสิ่งใดเล่า? สำหรับปัญหานี้ขอตอบว่า เรามิได้มีความอึดใจในการประพฤติดังของเราเอง หากแต่เรามีความอึดใจในองค์พระเยซูคริสต์อัครสาวกเปโตรได้ชี้แจงให้เราทราบว่า ความอึดใจนั้นมิใช่มีเฉพาะชีวิตในอนาคตเท่านั้น ชีวิตในปัจจุบันนี้เราก็มียุ่เช่นกัน “ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็นแต่ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ท่านไม่เห็นพระองค์เดี๋ยวนี้ แต่โดยความเชื่อท่านยังมีความยินดีมาก ด้วยความยินดีอันเหลือล้น และประกอบไปด้วยสง่าราศี” (1 เปโตร 1:8)

ขณะที่เราร้องเพลงว่า “โอ พระคริสต์ ข้าพเจ้าต้องการพระองค์เท่านั้น” เรามีความอึดใจกับพระองค์อย่างแท้จริงหรือไม่ หรือร้องแต่ปากเท่านั้นเอง พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะให้เรามีความอึดใจด้วยกันทุกคน ดังจะเห็นได้จากคำเตือนของอาจารย์เปาโลซึ่งว่า “จงโสมนัสยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา ข้าพเจ้าขออย่าเตือนอีกที่ว่าจงโสมนัสยินดีเถิด” (ฟิลิปปี 4:4)

ข. เป็นความบริบูรณ์แห่งความสุข “อึดใจด้วย...ความสุข” ความสุขในที่นี้แบ่งออกเป็นสองขั้นคือขั้นแรกเรามีความสุข เพราะ “เราเป็นไมตรีกันกับพระเจ้า” (โรม 5:1) ขั้นที่สอง “สันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเหลือที่จะเข้าใจได้ จะคุ้มครองใจ และความคิดของท่านทั้งหลายไว้ในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 4:7) จิตใจของเราจะมีความสุขกับพระองค์ทุกเวลานาที เพราะ “ผู้ที่มีจิตใจแน่นอนนั้น พระองค์จะทรงรักษาไว้ในความสงบสุขอย่างครบบริบูรณ์” (อิสยาห์ 26:3)

ค. เป็นความบริบูรณ์แห่งความหวัง “เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ประกอบด้วยความหวัง” ความหวังในพระคริสตธรรมใหม่นั้น เป็นความหวังที่เต็มไปด้วยสง่าราศีซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ประทานให้เรา ความหวังนี้เป็นความรู้สึกที่ลึกซึ้งมาก มิใช่คำเดียวกันกับที่เราใช้กันทั่ว ๆ ไปว่า “ข้าพเจ้าหวังว่า” หรืออะไรทำนองนี้ เพราะเป็นความหวังเกี่ยวกับอนาคต และเล็งถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์โดยตรง นี่คือหลักคำสอนที่สำคัญยิ่งในพระคริสตธรรมใหม่ แต่เป็นที่น่าเสียใจอย่างยิ่งที่ในปัจจุบันนี้เราไม่ค่อยจะได้ยินคำเทศนานี้สัก คนส่วนใหญ่มักพะวงกันแต่เรื่องความตายเท่านั้นหาได้คำนึงถึงเรื่องการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ไม่ เพราะเขาถือกันว่า ความตายจะต้องมาถึงเขาอย่างแน่นอน ส่วนการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์นั้นเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน อาจจะมาถึงก็ได้ แต่พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวอย่างตรงข้ามว่า “ความตายอาจจะมาถึง แต่พระเยซูจะต้องเสด็จกลับมาอย่างแน่นอน” คริสเตียนไม่คิดถึงความตาย อย่างคนที่ไม่มีหวัง เขาไม่กลัวความตาย หากแต่เขาไม่

ต้องการให้ความตายหรือศัตรูเป็นผู้ชนะ เพราะ “ศัตรูตัวที่สุดซึ่งพระองค์จะทรงปราบนั้นคือความตาย” (1 โครินธ์ 15:26) ในทางตรงกันข้าม การเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ จะให้ทั้งความยินดี ความอิมใจ และพระพรแก่เรา จงสังเกตว่า ก่อนที่เราจะรับความหวังใจนั้น เราจะต้องรับความยินดี และสันติสุข ตามลำดับเสียก่อน เพราะ “อุปนิสัยนั้นกระทำให้เกิดความหวังใจ” (โรม 5:4)

ง. เป็นความบริบูรณ์แห่งความดี “ท่านทั้งหลายบริบูรณ์ด้วยการดี” (โรม 15:14) การที่เราจะต้องรับความยินดี สันติสุข และความหวังใจเป็นลำดับขั้นเช่นนี้เป็นสิ่งจำเป็น เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นรากฐานให้เราสร้างความดี ประสบการณ์ย่อมจะก่อให้เกิดอุปนิสัย และถ้าเรามีความไว้วางใจพระคริสต์ เราก็จะมีนิสัยที่มั่นคง ใจคอหนักแน่น ถ้าเรามีความเชื่อที่ห้วนไหวไม่มั่นคงแน่นอน ความดีของเราก็ย่อมจะอ่อนแอไม่แน่นอนตามไปด้วย คำพยานที่ดีที่สุดในเรื่องนี้ได้แก่คำพยานที่พูดถึงบารานาบัส ซึ่งว่า “บารานาบัสนั้นเป็นคนดี” (กิจการ 11:24) นั่นเอง

จ. เป็นความบริบูรณ์แห่งความรู้ “ประกอบด้วยความรู้ทุกอย่าง” (โรม 15:14) ความรู้ของพระเจ้ามิใช่ความรู้ฝ่ายโลก หากแต่เป็นความรู้ฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นเครื่องพิสูจน์เกี่ยวกับคริสเตียนแท้ที่กำลังเจริญเติบโตความรู้ฝ่ายจิตวิญญาณนี้เป็นผลของความยินดี ความสุข ความหวัง และความดี อาจารย์เปาโลพร้อมทั้งอัครสาวกเปโตรและโยฮันได้กล่าวไว้ในจดหมายฝากของท่านทั้งสามว่า ความรู้ฝ่ายจิตวิญญาณ คือเครื่องหมายของคริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์แล้ว คำว่า “ความรู้” ที่ใช้ในการเปิดเผยเรื่องราวต่าง ๆ ในพระธรรมฟิลิปปี เอเฟซัส และโคโลสีนั้น รากศัพท์ในภาษาเดิมหมายถึง “ความรู้ครบถ้วน” คือรู้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง จดหมายฝากฉบับที่สองของอัครสาวกเปโตรมีเพียงสามบทเท่านั้น และทุกบทก็ล้วนเน้นถึงคำว่า “ความรู้” ด้วยกันทั้งสิ้น เปโตรได้วิงวอนไว้ในข้อสุดท้ายว่า “ท่านทั้งหลายจงเจริญขึ้นในพระคุณ และในความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (2 เปโตร 3:18) แม้พระธรรมยอห์นฉบับต้นก็กล่าวถึงคำว่า “รู้” “ความรู้” หรือ “ประกอบด้วยความรู้” เกือบตลอดทั้งเล่มมีถึง 30 ครั้ง คำว่า “รู้” นี้แหละที่เป็นหลักใหญ่ ในการเขียนพระธรรมยอห์นฉบับต้น “ข้อความเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้เขียนฝากมายังท่านทั้งหลายเพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้” (1 ยอห์น 5:13) การรู้เรื่องเกี่ยวกับจิตวิญญาณเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะมีผู้คนเป็นจำนวนมากที่เชื่อและเข้าใจผิด เหตุที่คริสเตียนเป็นจำนวนมากถูกชักนำให้เชื่อในทางที่ผิดเช่นนี้ ก็เพราะพวกเขาขาดความรู้ฝ่ายจิตวิญญาณนั่นเอง จึงไม่มีความรู้ความเข้าใจพอที่จะวินิจฉัยได้ว่า คำสอนใดเทียมเท็จ และคำสอนใดที่ถูกต้องดังจะเห็นได้จากถ้อยคำอธิษฐานของอาจารย์เปาโลที่เมืองฟิลิปปีดังนี้ว่า “ให้ความรักของท่านทั้งหลายจำเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นในความรู้ และในการสังเกตทุกอย่าง เพื่อท่านทั้งหลายจะพิจารณาได้ว่าไหนประเสริฐ และเพื่อท่านจะได้เป็นคนสัตย์ซื่อ” (ฟิลิปปี 1:9,10) ฉะนั้นเราทุกคนจึงควรประกอบด้วยความรู้ฝ่ายจิตวิญญาณ

ให้รู้ตัวว่าเพื่อที่จะได้ “ไม่เห็นแก่หน้าคนใดเลย” (1 ทิโมธี 5:21) และเพื่อว่า “จะพิจารณาได้ว่าไหน ประเสริฐ” (ฟิลิปปี 1:10) เพราะว่าสิ่งเหล่านี้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

จ. เป็นความบริบูรณ์แห่งความสามารถ “อาจเตือนสติซึ่งกันและกันได้” ความสามารถเป็นผลของความยินดี ความสุข ความหวัง ความดี และความรู้ เราจะต้องดำเนินชีวิตของเราให้มีประสบการณ์เหล่านี้กับพระเจ้าอยู่เสมอเป็นประจำ คริสเตียนในกรุงโรม มิได้เก็บงำพระพรไว้สำหรับตนเองเท่านั้น พวกเขาได้เผื่อแผ่พระพรให้แก่บุคคลอื่น ๆ พวกเขาสามารถที่จะเป็นพยาน ให้ประชาชนเหล่านั้นรู้ถึงข่าวประเสริฐ และพระพรของพระเจ้า ทั้งโดยทางวาจาและการประพฤติ คริสเตียนเช่นนี้แหละที่เราต้องการอย่างยิ่งในทุกวันนี้ บ่อยครั้งเหลือเกินที่เราจะเห็นเฉพาะแต่ศาสนาจารย์หรือผู้ประกาศเท่านั้นที่ออกไปเป็นพยาน โดยที่ไม่ค่อยจะมีผู้เชื่อออกไปเป็นพยานเช่นนี้เลย ผู้เชื่อทุกคนควรจะออกไปประกาศ และเป็นพยานเช่นเดียวกัน ควรช่วยกันประกาศให้ผู้อื่นรู้ถึงพระกรุณาธิคุณของพระเจ้า นำวิญญูณของพวกเขาให้มาหาพระเจ้า ช่วยแนะนำพี่น้องคริสเตียนและช่วยแก้ปัญหา ยามเมื่อเขาประสบปัญหาเกี่ยวกับความเชื่อ และช่วยทำการทุกอย่างเพื่อพระเจ้า หากว่าคริสเตียนทุกคนมีความกระตือรือร้นทำการเพื่อพระเจ้าดังกล่าวนี้ ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องพึ่งพาอาศัยผู้ประกาศหรือศาสนาจารย์เท่าใดนัก

จงพิจารณาคุณความบริบูรณ์ของชีวิตทั้งหกข้อที่กล่าวมาแล้วให้ดี เพราะแต่ละข้อล้วนแต่เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ และจำเป็นต่อชีวิตทั้งสิ้น แม้แต่การเรียงลำดับก่อนหลังของแต่ละข้อก็เป็นสิ่งสำคัญเช่นเดียวกัน ซึ่งเราไม่ควรละเลยหรือมองข้ามเสีย เราไม่เพียงแต่จะต้องรู้ถึงสิ่งเหล่านี้เท่านั้น หากจะต้องมีสิ่งเหล่านี้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์อีกด้วย

บางคนอาจกล่าวว่าเป็นการเหลือวิสัยที่มนุษย์จะมีสิ่งเหล่านี้ได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ ท่านแน่ใจหรือว่าเราจะกระทำไม่ได้? ขอให้เราจงคิดถึงการทำที่อาจารย์เปาโลอริสฐานเพื่อคริสเตียนในกรุงโรมเถิดว่า ถ้าหากท่านไม่หวังว่าจะได้รับคำตอบจากพระเจ้าแล้ว ท่านจะอธิษฐานเพื่อเช่นนั้นหรือ นี่แสดงว่า ท่านมั่นใจว่าจะต้องได้รับคำตอบจากพระเจ้าอย่างแน่นอน เพราะพระเจ้าไม่เคยบัญชาให้เราทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยที่ไม่ประทานลู่ทาง หรือความสามารถในอันที่จะทำให้บรรลุผลสำเร็จเลย

2. เราได้รับความบริบูรณ์แห่งชีวิตได้อย่างไร

ก. พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทาน “พระเจ้าผู้ประทานความหวัง” (โรม 15:12) คำนี้มีเฉพาะในพระธรรมโรมเท่านั้น แต่ว่าเป็นเคล็ดลับที่สำคัญอย่างหนึ่งในการดำรงชีวิต เพราะเป็นการให้กำลังใจ และก่อให้เกิดความมานะบากบั่นอย่างมากมาย ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างในการสอนเด็ก ๆ เช่นถ้าเราสั่งให้เด็ก ๆ ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด แต่เรากลับแสดงออกซึ่งทำที่ว่า เราไม่เชื่อมั่นนักว่าเขาจะทำได้สำเร็จ และมีได้ให้ความหวังแก่พวกเขา ในกรณีเช่นนี้เด็ก ๆ ก็ย่อมเกิดความท้อแท้ และประสบความล้มเหลว แต่ถ้าเราให้ความหวังแก่เขาและหนุนน้ำใจเขา เขาก็ย่อมกระทำสิ่งนั้นได้ ทำนองเดียวกันพระเจ้าทรงให้

ความหวังแก่บุตรของพระองค์ พระองค์ทรงทราบว่า พระคุณของพระองค์เพียงพอสำหรับบุตรของพระองค์ทุก ๆ คน พระองค์ไม่เคยหวังว่าบุตรของพระองค์จะพ่ายแพ้ มีแต่จะชนะเท่านั้น เมื่อเราถวายตัวให้แก่พระเจ้า พระองค์ก็จะทรงประทานความหวังให้แก่เรา ช่างประเสริฐอะไรเช่นนั้นที่พระเจ้าทรงไว้วางใจเรา พระองค์ย่อมจะทำให้เรากลายเป็นผู้บริสุทธิ์ และการปฏิบัติพระองค์ก็ย่อมจะสัมฤทธิ์ผล เพราะพระองค์อวยพระพรแก่เรา ไว้วางใจเราและประทานความหวังแก่เรา

ข. พระเจ้าประทาน “โดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์” (โรม 15:13) ความครบบริบูรณ์แห่งชีวิตทุกอย่างสำหรับเรานั้นมีพร้อมอยู่ในองค์พระเยซูคริสต์ ซึ่งเราจะรับได้โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความยินดีของเราคือ “ความยินดีในพระคริสต์” และแผ่นดินของพระเจ้าก็คือ “.....ความยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์” (โรม 14:17) ความสุขของเราคือความสุขในพระคริสต์ (ดู ยอห์น 14:27) ความสุขนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้ประทานให้แก่เรา ความหวังใจของเราเกิดจากการที่พระคริสต์สถิตอยู่ภายในเรา (ดู โครินธ์ 1:27) และความหวังใจนี้เป็นของเราโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ดู โรม 5:5) ความดีของเราเกิดจากการที่พระคริสต์สถิตอยู่ภายในเรา และความดีนี้เป็นของเราโดยเดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ดู กะลาเทีย 5:22) นอกจากนั้นความรู้และความสามารถของเราก็เป็นของประทานจากพระคริสต์ผู้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเช่นเดียวกัน และเป็นของเราโดยการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่กับเรา ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์นี้แหละที่เป็นทางซึ่งพระบิดาเจ้า ประทานความครบบริบูรณ์แห่งชีวิตทุกอย่างตลอดจนพระพรและอำนาจให้เรา

ค. มนุษย์รับ “ในความเชื่อ” (โรม 15:13) เมื่อพระเจ้าทรงโปรดประทานความครบบริบูรณ์ต่าง ๆ ให้แก่เราดังกล่าวแล้ว เราก็จำเป็นต้องมีความเชื่อ ซึ่งจะยังผลให้เกิดความยินดี ความสุข ความยินดีและความสุขก่อให้เกิดความหวังใจ ความหวังใจนำไปสู่ความดี ความดีก่อให้เกิดความรู้ และความรู้ก่อให้เกิดความสามารถ เกี่ยวเนื่องกันเป็นลำดับ จะขาดเสียอย่างหนึ่งอย่างใดไม่ได้ เช่น เราจะมีความหวังใจโดยที่ไม่มีความเชื่อก็ย่อมเป็นไปได้ พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะให้เราทุกคนรักพระองค์ แต่เราจะรักพระเจ้าไม่ได้ หากเราไม่เชื่อไว้วางใจในพระองค์ และถ้าเราปฏิเสธพระองค์ เราก็ไม่สามารถที่จะปฏิบัติพระองค์ได้เช่นเดียวกัน

ความเชื่อเป็นรากฐานของทุก ๆ อย่างในชีวิตคริสเตียน ความเชื่อแบ่งออกเป็นสองประเภทคือ ความเชื่อในการทูลขอ และความเชื่อในการรับ นี่คือเหตุผลที่ทำให้อาจารย์เปาโลกล่าวถึง การอธิษฐานควบคู่ไปกับการขอบพระคุณทุก ๆ ครั้ง โดยไม่เคยแยกกันเลย ทั้งนี้เพราะการอธิษฐานคือการแสดงความเชื่อในการทูลขอ และการขอบพระคุณก็คือการแสดงความเชื่อในการรับนั่นเอง มีบ่อยครั้งที่เราเพียงแต่อธิษฐานขอเท่านั้น ซึ่งทางที่ถูกแล้วเราควรเริ่มต้นรับเอา นับตั้งแต่เราเริ่มอธิษฐานทีเดียว “จงเชื่อว่าได้รับ และท่านคงจะได้สิ่งนั้น” (มาระโก 21:24)

ครั้งหนึ่งมีบุคคลสองคนซึ่งเป็นเพื่อนสนิทได้ร่วมรับประทานอาหารเที่ยงด้วยกัน หลังจากที่คนหนึ่งได้อธิษฐานตามข้อความที่เขาเคยปฏิบัติอยู่เสมอเป็นประจำว่า “ขอพระบิดาเจ้าทรงโปรดให้เรามีความปีติยินดีต่ออาหารที่เราจะได้รับในวันนี้ด้วยเถิด” จบลงแล้ว

เพื่อนของเขาก็ถามขึ้นว่า “ที่คุณอธิษฐานเช่นนี้ คุณหวังว่าจะได้รับคำตอบจากพระองค์เมื่อใด”
บุคคลผู้นั้นจึงขัดขึ้นว่า “คุณหมายความว่าอย่างไร”

เพื่อนของเขาจึงอธิบายว่า “คุณได้อธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงโปรดให้คุณมีความยินดี มาเป็นเวลาถึงยี่สิบห้าปีแล้ว บัดนี้คุณควรจะมี ความยินดีได้แล้ว”

ชีวิตคริสเตียนก็เช่นเดียวกัน เราควรจะมีเวลาหยุดขอ และเริ่มต้นรับเสียด่าง นี่คือนิยามพิเศษระหว่างพระสัญญาของพระเจ้า และหลักความจริงในการปฏิบัติพระเจ้า พระเจ้าทรงสัญญาว่า จะประทานความบริบูรณ์แห่งชีวิตทุกอย่างให้เรา แต่ทั้งนี้เราจะต้องยินดีรับเอาพระสัญญานั้น จากข้อพระธรรมซึ่งว่า “ความกรุณาคุณของเรามีพอสำหรับเจ้าแล้ว” จะเห็นได้ว่าเป็นพระสัญญาซึ่งเราไม่จำเป็นต้องทูลขอเลย แต่เราจำต้องรับไว้ด้วยความยินดีโดยรีบด่วน เช่นเดียวกับเมื่อเราพูดว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้เลี้ยงของข้าพเจ้า” เราก็สามารถรับเอาพระสัญญานี้ไปใช้ได้ทุกเมื่อ เพราะเป็นพระสัญญาที่มั่นคงแน่นอน โดยปกติแล้วก่อนที่คริสเตียนผู้หนึ่งผู้ใดจะไปทำงานเขาจะต้องอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงช่วยเหลือเขาประทานพระคุณให้แก่เขา ตลอดวันนั้น ๆ แต่ก่อนที่เขาจะจบคำอธิษฐาน เขาควรจะมีทูลเพิ่มเติม “โอ พระบิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าเชื่อแล้วว่าพระองค์ได้ประทานพระคุณให้แก่ข้าพเจ้า ตามที่ข้าพเจ้าทูลขอแล้ว”

ความเชื่อในการรับ เป็นเคล็ดลับที่สำคัญอย่างหนึ่ง ในการที่จะได้รับพลังอำนาจและพระพร เรายังมีความเชื่อในด้านนี้มากเท่าใด ชีวิตคริสเตียนของเราก็จะยิ่งมีความบริบูรณ์มากขึ้นเท่านั้น จนกระทั่งเราสามารถที่จะกล่าวได้เช่นเดียวกับอาจารย์เปาโลว่า “ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้ โดยพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงชูกำลังข้าพเจ้า” (ฟิลิปปี 4:13) เพราะเราสามารถกล่าวได้อย่างเต็มที่ว่า “ชีวิตซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในเนื้อหนังเดี๋ยวนี้ ข้าพเจ้ามีอยู่โดยศรัทธา คือ ศรัทธาในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กะลาเทีย 2:20)

บทที่แปด ความสุขที่แท้จริง

“พระเยซูจึงเสด็จเข้ามายืนอยู่ท่ามกลางเขา ตรัสว่าท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด... พระเยซูตรัสแก่เขาอีกว่าท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด” (ยอห์น 20:19, 21)

มิตรที่แท้จริงย่อมมีความเห็นอกเห็นใจ และคำนึงถึงความจำเป็นของมิตรสหายของตน และสามารถทนต่อความรำคาญ หรือความบกพร่องเล็ก ๆ น้อยของมิตรสหายของตนได้ สภาพความเป็นมิตรที่แท้จริงนั้น จะเห็นได้จากความสามัคคีธรรมระหว่างพระเยซูคริสต์กับอัครสาวกของพระองค์ พระเยซูทรงทราบว่าเมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว บรรดาอัครสาวกของพระองค์ จะต้องประสบกับการทดลอง และอุปสรรคต่าง ๆ มากมาย ซึ่งจะก่อให้เกิดความว้าวุ่นและท้อถอย ดังนั้นพระองค์จึงได้เตรียมอัครสาวกให้พร้อมที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมีมาภายหลังเหล่านี้ โดยตรัสว่า “เราอบความสุขไว้แก่ท่านทั้งหลาย ความสุขของเรา ๆ ให้แก่ท่าน...อย่าให้ใจของท่านเป็นทุกข์ อย่างกลัวเลย” (ยอห์น 14:27) แม้ว่าพระองค์ได้ทรงอบรมสั่งสอนและให้ความหวังใจในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์แล้วก็ตาม แต่เมื่อพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์ไปแล้ว บรรดาอัครสาวกต่างก็รู้สึกสิ้นหวังและความเชื่อเสื่อมสูญไป เมื่อพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกเขาในตอนค่ำของวันที่พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์นั้น ถ้อยคำแรกที่พระองค์ตรัสแก่พวกเขา คือ “ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด” นี้แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงรักพวกเขา มาก จึงได้อุดหนุนต่อความผิดบาปของพวกเขา

หากเราไตร่ตรองถึงพระคำรัสที่พระเยซูตรัสแก่บรรดาอัครสาวก ภายหลังจากที่พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ดังกล่าวแล้วจะเห็นได้ว่า ความผูกพันที่พระองค์ทรงมีต่ออัครสาวกนั้นลึกซึ้งและแนบแน่น ยิ่งกว่ามิตรจิตมิตรภาพที่มนุษย์มีต่อกันมากมายนัก พระองค์ตรัสแก่พวกเขาถึงสองครั้งว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด” การที่พระองค์กล่าวคำนี้ถึงสองครั้ง พระองค์ทรงมีความมุ่งหมายอะไรหรือ? พระองค์ทรงต้องการเพียงแต่ให้เขาหายจากความหวาดกลัวเท่านั้นหรือ? หรือว่าพระองค์ทรงเล็งถึงความสุขสองประการคือความสุขโดยความรอด และความสุขในการปฏิบัติ เราเชื่อว่าข้อสันนิษฐานประการหลังคงจะถูกต้องมากกว่า เพราะเมื่อก่อนที่พระเยซูจะถูกตรึงบนไม้กางเขนนั้น พระองค์ก็ได้ตรัสแก่บรรดาอัครสาวกว่า “เราอบความสุขไว้แก่ท่านทั้งหลาย ความสุขของเรา ๆ ให้แก่ท่าน” (ยอห์น 14:27)

1. ความสุขโดยความรอด

ก. เราต้องการความสุข ความสุขที่เราต้องการนี้มิใช่เป็นความสุขที่ทำให้หายจากความหวาดกลัว หากแต่เป็นความสุขที่เราได้รับภายหลังที่พระเจ้าได้ทรงอภัยโทษบาปให้เราแล้ว ผลของ

ความผิดบาปทำให้เราต้องขจัดขึ้นเป็นกบฏต่อพระเจ้า และเหินห่างไปจากพระองค์ ความบาปหมายถึง การที่เราไม่ต้องการพระเจ้า การเชื่อมั่นในความผิดบาปของเรานั้น เป็นการสร้างอุปสรรคขวางกั้น ระหว่างเราและพระเจ้า ฉะนั้นการที่เราจะสามารถรับเอาชีวิตนิรันดร์จากพระเจ้าได้นั้น เราก็จะต้อง ทำลายอุปสรรคนี้ออกเสียก่อน เราจะแก้ตัวในความผิดบาปของเราด้วยประการใด ๆ ไม่ได้ทั้งสิ้น พระเจ้า ทรงเกลียดชังความบาปทั้งปวง เพราะมันทำให้เราต้องเหินห่างจากพระเจ้า นอกจากนั้นมันยังทำให้ มนุษย์ต้องขัดแย้งแตกแยกกันเองอีกด้วย เหตุที่มนุษย์มีความเกลียดชังมีความอาฆาตพยาบาทกัน ก็อยู่ที่ ความผิดบาปนี้เอง ฉะนั้นเราจึงจำต้องได้รับความสุขของพระเจ้า

ข. ผู้ประทานความสุข โดยปกติแล้วเรามักจะตั้งปัญหาถามกันว่า เราจะกำจัดความผิดบาปของ เราได้อย่างไร? แต่ที่ถูกต้องแล้วเราควรที่จะตั้งปัญหาถามว่า ความผิดบาปของเราถูกกำจัดหรือยังจะเหมาะกว่า ซึ่งเราก็จะได้คำตอบว่า การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์บนไม้กางเขนได้ทำลายความผิดบาปของเรา หมดสิ้นแล้ว พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงอธิบายความจริงข้อนี้ให้แก่อัครสาวกของพระองค์ ในคำของวันที่ พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์นั้น *“พระองค์จึงสำแดงฝ่าพระหัตถ์ และสีข้างของพระองค์แก่เขา”* (ยอห์น 20:20) ฝ่าพระหัตถ์และสีข้างของพระองค์เป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นว่า พระองค์ได้ทรง สิ้นพระชนม์อย่างแท้จริง และที่พระองค์สามารถประทานสันติสุขให้แก่เราก็โดยการสิ้นพระชนม์ของ พระองค์นั่นเอง อาจารย์เปาโลได้สอนความจริงข้อนี้ไว้อย่างชัดเจนว่า *“พระองค์ได้ทรงกระทำให้มี มิตรภาพ ด้วยพระโลหิตแห่งการเข่นของพระองค์”* (โคโลสี 1:20) *“พระองค์เป็นสันติสุขของเรา”* เพราะว่าพระองค์ได้ทรงทำให้มนุษย์คืนดีกับพระบิดาเจ้า โดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ และได้ทรง *“กำจัดการซึ่งเป็นปฏิปักษ์กัน”* (ขอให้อู เอเฟซัส 2:16, 17)

จะเห็นได้ว่า มีการกล่าวถึงสันติสุขของพระเจ้าหลายครั้งหลายหน นี่คือมรดกซึ่งพระเยซูทรง มอบไว้ให้แก่อัครสาวก และผู้เชื่อทุกคน แต่ผู้หนึ่งผู้ใดจะได้รับมรดกนี้ ก็ต่อเมื่อพระองค์ทรง สิ้นพระชนม์เสียก่อน นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา อัครสาวกก็ได้ยึดถือเอาเรื่อง “ความสุข” เป็นหัวใจของ การประกาศพระกิตติคุณ พวกเขาได้ออกไป *“ประกาศว่าความสุขโดยพระเยซูคริสต์”* (กิจการ 10:36) ให้แก่ประชาชนทั่วทุกแห่งหน บัดนี้เราคงจะเข้าใจแล้วว่าเหตุที่พระเยซูทรงชี้ให้อัครสาวกของพระองค์ ครอบงำที่ฝ่าพระหัตถ์ และรอยแผลที่สีข้างของพระองค์ เพื่อพิสูจน์ให้เห็นแน่ชัดว่า พระองค์ได้ทรง สิ้นพระชนม์ไปแล้วจริง ๆ ทั้งนี้เพราะการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู เป็นรากฐานของการที่พระองค์จะ ประทานความสุขให้แก่พวกเขาเหล่านั้นเอง

ค. วิธีรับความสุข ความสุขนี้จะเข้าไปในจิตใจของเราได้อย่างไร? *“พระองค์จึงสำแดงฝ่าพระหัตถ์ และสีข้างของพระองค์แก่เขา”* (ยอห์น 20:20) เมื่อเราเห็นภาพนั้นแล้วเราจึงยอมเชื่อ และรับส่วนใน ความสุขซึ่งพระเยซูทรงเสนอและประทานให้ *“จงหันมาหาเรา และรับความรอด”* (อิสยาห์ 45:22)

“เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังดูพระองค์ หน้าของเขาก็ชื่นบาน” (สดุดี 34:5) “เพราะความเชื่อ เราจึงเป็นไมตรีกันกับพระเจ้า โดยพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 5:1) เมื่อเรามองดูด้วยความเชื่อ เราจึงสามารถเข้าใจ รับเอาความสุขจากพระองค์ แล้วเราก็จะเป็นเหมือนคังอัครสาวกคือ “เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์แล้วเขาจึงมีความยินดี” (ยอห์น 20:20)

2. ความสุขในการปฏิบัติพระเจ้า

การรับการอภัยโทษบาปเป็นเพียงมูลฐานหรือบันไดขั้นแรกในชีวิตคริสเตียนเท่านั้น บันไดขั้นถัดมาก็คือการปฏิบัติรับใช้พระเจ้า ซึ่งก็เป็นมูลเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้พระเยซูตรัสแก่อัครสาวกของพระองค์อีกว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด” และในทันทีที่พระองค์ตรัสคำนี้ พระองค์ตรัสซ้ำอีกครั้งว่า “ท่านทั้งหลาย จงเป็นสุขเถิด” และในทันทีที่พระองค์ตรัสคำนี้ พระองค์ตรัสเสริมอีกว่า “พระบิดาได้ทรงใช้เรามาฉันใด เราใช้ท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” (ยอห์น 20:21) ความสุขในข้อนี้ มิใช่ความสุขอย่างเดียวกันกับที่กล่าวไว้ในบทที่ 14 เพราะความสุขในข้อนี้ เป็นความสุขที่พระเยซูเจ้าประทานแก่อัครสาวกของพระองค์ เพื่อการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์โดยตรง ความสุขที่พระเยซูเจ้าประทานให้แก่ผู้เชื่อในทุกวันนี้มีมากมายหลายอย่างด้วยกัน เป็นต้นว่า

ก. ความสุขในการเข้าร่วมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระเจ้า นับตั้งแต่พระเยซูเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อมีพระชนมายุได้สิบสองพรรษา トラาจนกระทั่งพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน จะเห็นได้ว่าพระองค์ทรงเข้าสนิทกับพระบิดาเจ้าเสมอ การที่พระเยซูทรงอธิษฐานในเวลาค่ำคืนเป็นประจำนั้น เป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่าพระองค์ทรงเข้าสนิทกับพระบิดาเจ้า ความวุ่นวายและการต่อสู้ซึ่งดิ้นรนกันของชาวโลก มิได้ทำให้พระองค์ขาดการอธิษฐานเลย ผู้เชื่อทุกคนก็ควรเข้าสนิทกับพระเจ้าเช่นเดียวกันนี้ เมื่อเราชิดมันอยู่กับพระเจ้า ก็จะไม่มีความทุกข์ของเราได้เลย ไม่ว่าจะมีการกีดกันยุ่งยากมากมายสักเพียงใดหรือต้องต่อสู้กับพญามาร แต่เราก็คงมีความสุขอยู่กับพระองค์เสมอ

ข. ความสุขในการเชื่อไว้วางใจพระเจ้าโดยปราศจากจากข้อสงสัยใด ๆ

การที่พระเยซูคริสต์ทรงเข้าสนิทกับพระบิดาเจ้า ก็เพราะพระองค์ทรงไว้วางพระทัยในพระบิดาอย่างแท้จริงนั่นเอง พระองค์ทรงยึดมั่นในข้อนี้มาก ไม่เคยคิดพลาดเลยแม้แต่น้อย เมื่อคราวที่พญามารทดลองพระเยซูในป่าทุรกัณดาร เพื่อให้พระองค์หลีกเลียงจากวิถีทางแห่งไม้กางเขน และขอมรับเอาเกียรติยศร่วมกับมันนั้น พระองค์มิได้ทรงหวั่นไหวเลย ทรงวางพระทัยในพระสติปัญญาและฤทธานุภาพของพระบิดาเจ้าเสมอ ในการช่วยลาเซโรให้ฟื้นจากความตายนั้น พระเยซูทูลต่อพระบิดาเจ้าด้วยความเชื่อมั่นเต็มเปี่ยมว่า “...ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์ได้ทรงฟังข้าพเจ้าอยู่เสมอ” (ยอห์น 11:41) และที่สวนเก็ธเซมาเน พระองค์ก็ทรงรู้อย่างแน่ชัดว่า หากพระองค์ทูลขอพระบิดาเจ้าก็จะทรงใช้ทูตสวรรค์ให้ลงมาช่วยพระองค์ ถึงสิบสององค์ ไม่ว่าพระเยซูจะต้องเผชิญกับความทุกข์ยากสักเพียงใด พระองค์ก็

ยังคงวางพระทัยในพระบิดาเจ้า และมีความสุขกับพระบิดาเจ้าเสมอ ขอให้เราจงไว้วางใจในพระเจ้า เช่นเดียวกันกับพระองค์ และพูดเหมือนดั่งที่โยบพูดว่า “แม้ว่าพระองค์ทรงสังหารข้าฯ เสีย ข้าฯ ก็ยังไว้วางใจในพระองค์” (โยบ 13:15) และเหมือนดั่งที่อาจารย์เปาโลพูดว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อมัน” (2 ทิโมธี 1:12)

ก. ความสุขในการปฏิบัติพระเจ้าด้วยความซื่อสัตย์

พระเยซูทรงกระทำให้พระธรรมข้อนี้สำเร็จ “ข้าพเจ้ายินดีที่จะประพฤติตามน้ำพระทัยของพระองค์” (สดุดี 40:8) พระคำรัสคำแรกของพระองค์ที่บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์คือ “ฉันคงต้องอยู่ในราชฐานแห่งพระบิดาของฉัน” (ลูกา 2:49) พระเยซูคริสต์ตรัสอย่างกล้าหาญเด็ดเดี่ยวต่อหน้าชาวยิวซึ่งต่อสู้อัดขวางพระองค์ว่า “เราทำตามชอบพระทัยของพระองค์เสมอ” (ยอห์น 8:29) ขณะเมื่ออยู่ในสวนเก็ธเซมาน พระองค์ตรัสแก่บรรดาอัครสาวกว่า “จอกซึ่งพระบิดาของเราทรงประทานแก่เรา ๆ จะไม่เต็มหรือ” (ยอห์น 18:11) จนที่สุด เมื่อพระองค์ถูกตรึงบนไม้กางเขน พระองค์ได้ตรัสอย่างที่ไม่มิผู้ใดจะพูดได้เช่นพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำการซึ่งพระองค์ทรงประทานให้ข้าพเจ้ากระทำนั้นสำเร็จแล้ว” (ยอห์น 17:4) เราเองก็เช่นเดียวกัน หากเราปฏิบัติพระเจ้าด้วยความซื่อสัตย์ เราก็จะได้รับความสุขจากพระองค์ เพราะ “คนทั้งปวงที่รักกฎหมายของพระองค์ก็มีความสุขมาก” (สดุดี 119:165) “ผลของความชอบธรรมนั้นคือสันติสุข” (อิสยาห์ 32:17) การที่เราจะได้รับความสุขมากน้อยเท่าใดนั้น ขึ้นอยู่ที่การปฏิบัติของเรา

ปัญหาที่ว่าเราจะรับความสุขนี้ได้เมื่อไร และรับได้อย่างไรนั้น คำตอบอยู่ในข้อพระธรรมต่อไปนี่แล้ว “พระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ทรงระบายลมหายใจออก ตรัสแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (อิสยาห์ 20:22) เราจะได้รับความสุขจากพระเจ้า ก็ต่อเมื่อเรารับเอาพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้แล้วเท่านั้น

ความสุขนี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตคริสเตียนอย่างยิ่ง อาจารย์เปาโลได้กำชับคริสเตียนเมืองเอเฟซัสว่า จง “เอาจิตตาคูณแห่งสันติสุข ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความพร้อมเพรียงมาสวมเป็นรองเท้า” (เอเฟซัส 6:15) สันติสุขของพระเจ้าจะทำให้เราอิ่มใจด้วยความยินดี ความสุข พระคุณ และพระพรอยู่เสมอ (ดูโรม 15:13) นอกจากนั้นความสุขนี้ยังช่วย “คุ้มครองใจ และความคิดของท่านทั้งหลายไว้ในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 4:7) เราอาจจะมีศัตรูมากมายและจิตใจของเราอาจพ่ายแพ้แก่ศัตรูเหล่านั้นได้ แต่ความสุขของพระเจ้าจะปกป้องคุ้มครองเราตลอดเวลา ฉะนั้น “จงให้สันติสุขแห่งพระคริสต์ครอบครองอยู่ในใจของท่านทั้งหลาย” (โคโลสี 3:15)

ถ้าภายในจิตใจของเรามีความสุข สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ภายนอกก็จะเจริญรุ่งเรืองไปด้วย เรายังมีความเชื่อ ความอ่อนน้อม และถวายตัวแก่พระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น และจะเข้าใจ

ในถ้อยคำเหล่านี้ยิ่งขึ้น “ผู้ที่มีจิตใจแน่วแน่นั้น พระองค์จะทรงรักษาไว้ในความสุขอย่างครบบริบูรณ์”
(อิสยาห์ 26:2)

บทที่เก้า ความยินดีและการสรรเสริญ

“ขอให้บรรดาผู้ที่อยู่ในความอารักขาของพระองค์มีในชื่นชมยินดี ให้เขาโห่ร้องเป็นนิตยด้วยใจร่าเริง เพราะพระองค์ทรงป้องกันเขาไว้ ให้คนทั้งปวงที่รักพระนามของพระองค์มีใจเบิกบานในพระองค์ด้วย” (สดุดี 5:11)

การสรรเสริญที่แท้จริงคืออะไร? โดยปกติแล้วหากเราไม่มีความยินดีในพระเจ้าแล้ว เราก็ย่อมจะสรรเสริญพระองค์ไม่ได้ ต่อเมื่อเรารู้และเข้าใจในความยินดีนี้ดีแล้ว เราจึงจะสามารถสรรเสริญพระองค์ได้อย่างแท้จริง

ความยินดีคืออะไร? ความยินดีคือลักษณะท่าทางหรือการแสดงออกซึ่งความรู้สึก อันเป็นผลของการที่เราดำเนินชีวิตเป็นที่ชอบธรรมตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

ความยินดีนี้เกี่ยวข้องกับชีวิตของเราทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต กล่าวคือมีความยินดีในการระลึกถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงช่วยเหลือเราในอดีต มีความยินดีในการที่รู้ว่าพระเจ้าทรงช่วยเหลือเราในปัจจุบันและมีความยินดีในการไว้วางใจว่า พระเจ้าจะสถิตอยู่กับเราตลอดไปในอนาคต

เราจะรับความยินดีของพระเจ้าได้อย่างไร? หากเราขอมถ่อมกายใจลงให้อยู่ในกรอบข่ายของข้อพระธรรมข้างต้นบทเรียนนี้ เราก็จะเห็นได้ว่า เรามีช่องทางที่จะรับความยินดีนี้ถึงสามทางคือ

ความยินดีที่เกิดจากความเชื่อ “ขอให้บรรดาผู้ที่อยู่ในความอารักขาของพระองค์มีใจชื่นชมยินดี” “ให้ท่านทั้งหลายอิ่มใจด้วยความยินดี และความสุขในความเชื่อ” (โรม 15:13) ผู้คนมักโทษที่เรื่อนจำในเมืองฟิลิปปีและครอบครัวของเขาได้ “แสดงความยินดีเป็นที่ยิ่ง... เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าแล้ว” (กิจการ 16:34) นี่คือการแสดงความยินดีในการที่พระเจ้าได้ทรงอภัยโทษบาป และประทานความชอบธรรมให้แก่เรา ต่อจากนั้นเราก็จะมีความยินดีไปจนตลอดชีวิตคริสเตียนของเรา เป็นความยินดีแห่งการถวายตัว เป็นชีวิตแห่งความเชื่อ ความเชื่อผูกมัดเราไว้กับพระเจ้า ทำให้อยู่ในพระเจ้า ฟังฟังอยู่ในความสัตย์ซื่อของพระเจ้า ฉะนั้นเราย่อมจะได้รับส่วนในพระสติปัญญาและความบริบูรณ์ทั้งหมดของพระองค์

ความยินดีที่เกิดจากความมั่นใจ “ให้เขาโห่ร้องเป็นนิตยด้วยใจร่าเริง เพราะพระองค์ทรงป้องกันเขาไว้” ความยินดีในข้อนี้ได้เกิดจากความเชื่อของเรา หากแต่เกิดจากความซื่อสัตย์ของพระเจ้า ไม่ว่าเราจะตกอยู่ในการทดลองใด ๆ หรือได้รับความทุกข์ยากสักเพียงใด ความยินดีนี้ก็จะยังเป็นของเราอยู่เสมอ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงจารึกชื่อของเราไว้ในสวรรค์แล้ว นี่คือการแสดงความยินดีที่เกิดจากการเชื่อมั่นไว้วางใจในพระเจ้าว่า พระองค์ทรงเป็นโล่ป้องกันภัยของเรา เป็นพลังกำลังของเรา และเป็นความรอดของเรา

ความยินดีที่เกิดจากความรัก “ให้คนทั้งปวงที่รักพระองค์ มีใจเบิกบานในพระองค์ด้วย” ความยินดีนี้เกิดจากการมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้า และโดยพระคุณของพระองค์ในองค์พระเยซูคริสต์ แต่การที่เราจะรักพระนามของพระเจ้านั้น เราก็จำเป็นต้องรู้จักและเข้าใจพระนามของพระองค์เสียก่อน

ชีวิตคริสเตียน เป็นชีวิตที่เจริญก้าวหน้า และความยินดีที่เรามีอยู่ ก็มีไขมีเพียงครั้งเดียว หรือชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น หากแต่มีอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญประการหนึ่งของคริสเตียน

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ มีหลายข้อที่กล่าวถึงความยินดี เช่น “เมื่อนั้นจึงบังเกิดความยินดีอย่างยิ่ง” (กิจการ 8:8) พระเยซูได้ประทานความยินดีบริบูรณ์ “เพื่อความยินดีของเรา จะได้อยู่ในท่าน และความยินดีของท่านจะบริบูรณ์” (ยอห์น 15:11) คำวิสุทธิความยินดีอันบริบูรณ์นี้ “ความยินดีอันบริบูรณ์ มีอยู่ตรงพระพักตร์ของพระองค์” (สดุดี 16:11) เปโตรเองก็รู้จักความยินดีนี้เช่นเดียวกัน “ความยินดีอันเหลือล้น และประกอบด้วยสง่าราศี” (1 เปโตร 1:8) แม้อิสยาห์ก็มีความยินดี “ความยินดีอย่างไม่รู้สิ้นสุด จะเป็นมาลาสมศิริระเขาอยู่” (อิสยาห์ 35:10)

เหตุฉะนั้นเราจึงควรมีชีวิตใกล้ชิดกับพระเจ้า ให้พระองค์ทรงเป็นผู้นำในทุกสิ่ง อาศัยอยู่ในความชอบธรรมของพระองค์ ใฝ่ใจในความซื่อสัตย์ของพระองค์ เข้าสนิทในพระองค์ ยอมถวายชีวิตจิตใจทุกอย่างแก่พระองค์ ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ของเรา แล้วเราก็จะมีชีวิตที่ประกอบไปด้วยความยินดี ชีวิตที่สรรเสริญพระเจ้า และเป็นชีวิตที่จะถวายเกียรติแก่พระเจ้า

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์
201 ซอยศึกษาวิทยา ถนนสาทรเหนือ
พระนคร

พิมพ์ที่ ร.พ. เจริญธรรม 160 เสาชิงช้า พระนคร
นายรวล รุ่งเรืองธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2509 โทร. 29242